

2011.
jan.

AKG-s magazin

Szubjektív

67

100
Ft

Mi is.

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bruck Áron (9)

Halpern Bence (10)

Jávora Anna (9)

Kóka Bianka (10)

Kondor Evelin (8)

Solti Hanna (9Ny)

Takács Kriszti (9Ny)

Tari Péter (8)

Turczi Ádám (9)

Varga Dóra (10)

Vida Gergely (8)

Zádor Tamás (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szubb>

Ára: 100 Forint

Címlapkép:

nincs

A külön nem jelölt fotók forrása: out-now.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Nyilatkozat a médiatörvény ellen - egy új médiaszabályozásért

A Sz subjektív újság üres címlappal jelenik meg, tiltakozásul az új médiatörvény ellen, mivel az véleményünk szerint korlátozza a sajtószabadságot. Úgy gondoljuk, hogy az elmúlt század történései egyértelművé tették, hogy a demokrácia nem politikai nézet kérdése, így a demokratikus és európai alapjogok egyik főpillére, a sajtószabadság sem pártpolitikai kérdés.

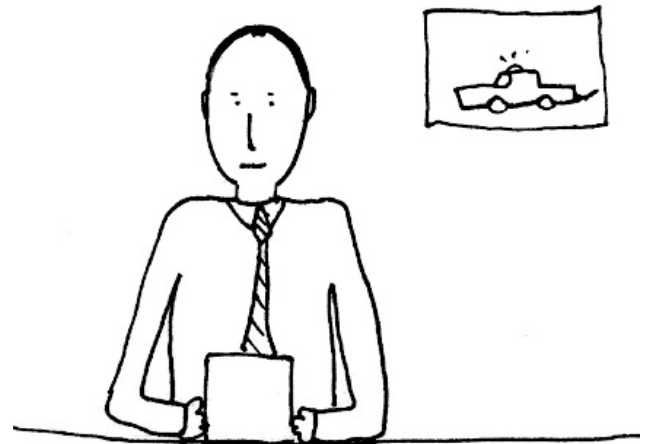
A Sz subjektív szerkesztősége támogatna egy olyan új médiatörvényt, ami a XXI. század technológiáját támogatja – az internetet, a közösségi médiát, a web 2.0-

át, a video-on-demand és IPTV tartalmakat, a digitális televíziózást.

A szerkesztőség többek között ellenzi kétesen megfogalmazott címetek (pl. jó erkölcs vagy közérdek megsértése) használatát és a büntetési fenyegetettség; azokat a paragrafusokat, amelyek bírság terhe mellett kötelezik az újságírókat, hogy informátoraikat és jegyzeteiket a politikai delegáltakból álló Médianácsnak adják ki, a Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság együttes rendeletalkotási, vizsgálati és büntetési jogkörét.

A Média- törvényről

Mint sok újság, mi is ellenezük a médiatörvény elfogadását, ezért mi is üres címlappal jelentünk meg. Azt látjuk, hogy az emberek, az újságok, az internetes oldalak nagy része ellenzi a törvényt. Nem véletlen, hogy többféleképpen is hangot adtak az emberek az egyet nem értésüknek. Diákok tüntettek, az újságok üres címlappal jelentek meg. Sőt, még külföldön is botrányt keltett a szabályozás, például Bécsben is demonstráltak a magyar nagykövetség előtt a törvény ellen. De ami még ennél is fontosabb, hogy a „fél világ” Magyarországon röhög, vagy inkább botrányozik. Ráadásul nem csak baloldali vagy liberális újságokról van szó, külföldön a jobboldal is ugyanúgy bírálja a törvényt. A legóvatosabban fogalmazó külföldi lap is így kommentált: „az új törvény kötéltánc a médiaszabályozás és a cenzúra között”. Azonban más, nagy tekintélyű külföldi lapok (a New York Times, a Washington Post, a The Economist, a Die Welt) még erősebb hangnemben kritizált. Ráadásul az úgy az Európai Bizottság elé

került, uniós vizsgálatot indítanak a törvény ellen, ezzel keményen bírálva a magyar kormányt. Mintha az lenne az üzenet, hogy mi, magyarok, nem vagyunk eléggé európaiak.

Tulajdonképpen mi az, ami ekkora ellenérzést váltott ki, ekkora kritikai dömpinget, amire a magyar kormány nem számított? Az lehet az ok, hogy sokan érzik úgy, hogy egyre kevesebb szabadságuk van, egyre kevesebb dologba van beleszólásuk. És ez egy adott ponton (jelen esetben a médiatörvényrel kapcsolatban) aggodalmat és félelmet vált ki. A jelenlegi kormány számos nemzeti, kritikai ellenőrzéssel is foglalkozó intézmény függetlenségét megcsorbította, vagy csorbításán

dolgozik. Gondoljunk a Nemzeti Bankra, az Alkotmánybíróságra, a Költségvetési Tanácsra, az Állami Számvevőszékre és egyéb intézményekre. Ezek után még a média függetlensége is megkérdőjeleződött. Egyre kevésbé érezhető a hatalmi ágak függetlensége, önállósága. Nem véletlen, hogy a Nyugat és Európa, valamint sok magyar attól fél, hogy elveszítjük az európai értékeket, meggyengül demokráciánk. Azonban még semmi sem romlott el végleg, a fiatalokon, az értelmiségben, rajtunk áll, hogy megvédjük-e szabadságunkat, vagy sem.

Bruck Áron

Hollywoodi sztárpalánták bálja

Figyelem, figyelem! Exkluzív tudósítás, egyenesen a november 26-án megrendezett ebibálról! Csak itt, csak most a Szubjektív magazinban, az AKG-sok hivatalos lapjában.

Egy borongós pénteki napon limuzinomból lassan kinyújtottam az esőbe finom bőrcsizmába bújtatott lábam. Akkor már tudtam, hogy ez egy jó este lesz, minden baki ellenére is. Hisz igazi, vérbeli sztárokkal leszek körülvéve, akik mellett, hogy szépek és elbűvölőek, még okosak és kedvesek is. Igen, ezek az AKG hetedik évfolyamára járó diákok legfőbb jellemzői! Akik mellett, hogy meglepően humoros módon tudnak visszafeleselni tábor-szervezőiknek, hihetetlenül jó fej patrónusokkal vannak megáldva.

A patrónusok és a tábor-szervezők együttműködésének hála létrejött ez az évfolyam, melynek megünneplésére most jött el az idő egy hollywoodi est keretében.

A fiatal sztárok egyetlen fel-

adata a beöltözés volt (azon kívül, hogy később jól érezzék magukat a bálban), ami sok fejtörést okozott számukra. Ezen az estén mindenki a legjobb formáját hozta. A lányok csillogó-villogó ruhákba, magas sarkú cipőkbe bújtak, a fiúk pedig szintén kitettek magukért, nyakkendőt kötöttek és zakót öltöttek magukra, megjelentek a filmek világának legnépszerűbb alakjai is.

Érkezésemkor mindenki izgatottan és türelmetlenül várt a bál megnyitására, amely sajnos nem a megadott időben kezdődött. Ennek az oka a technika ördöge volt, aki elzárt egy kábelt a stúdiósok elől. De rögtön ki is köszöriülték ezt a csorbát, hiszen az este hangulatát ők fokozták a fényekkel, zenéssel. Nyitásként kvízkérdések várták a belépőket. A kérdéssor az évfolyam tagjairól szólt, hisz ki nem kíváncsi arra, hogy a nyitó témahét óta mennyire ismerte meg egymást az évfolyamra járók többsége? Nem sok pontot vesztettek, így igazán büszkék lehetünk rájuk, hogy ennyire

odafigyelnek egymásra.

Majd felcsendült a táborból jól ismert „Csigabiga” dal, amit lelkesen üvöltött mindenki. Izgalmas percek következtek, a vörös szőnyeg még üres volt, de már fotósok és rajongók hada várta türelmetlenül a felvonuló sztárokat. David és Victoria Beckham, a Star Wars híres szerelmespárja és még sokan mások vonultak végig a szőnyegen. Szébbnél szebb ruhakölteményeket láthattunk, a szőnyeg végén a paparazzók alig győzték villogtatni vakujaikat, hogy jobbnál jobb képeket készíthessenek a jövő számára. Az este következő meglepetése a sztársoportok (csibék) bemutatkozó filmjei, vagy épp művészi előadásai, saját kvízeik voltak. Meg kell hogy mondjam, szenzációs filmeket láttunk. Meg merem kockáztatni, némelyik film még talán a tizedikes Baranyai csibe bemutatkozó videójánál is jobban sikerült.

Az Ági csibe előadása mindenkit magával ragadott, a színeszéken nem látszott a félelem, mindenki bátran átnyújtott magából egy darabot a nézők számára, melyet örökre őrizni fogunk a szívünkben.

A bemutatkozók után pedig akadt egy kis idő a falatozásra is, merthogy ezek a sztárok, ha

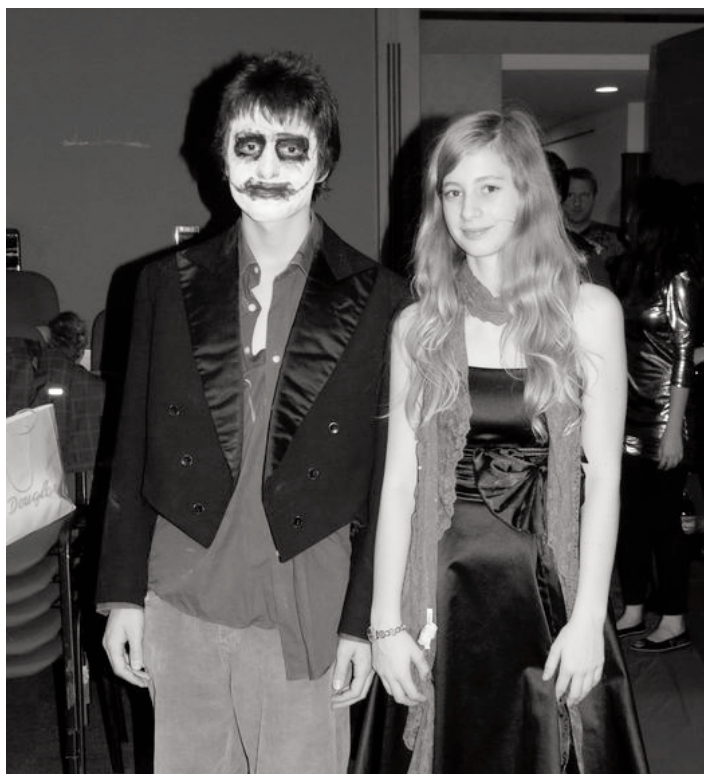
éhesek, akkor nekünk muszáj őket megegetnünk, különben még a securitysek sem tudják őket visszatartani attól, hogy kitörjenek a teremből és elpusztítsák az összes kirakott ételt s italt.

Így már a táncparkett ördögeit sem tarthatta vissza senki, mikor megszólalt a zene. Ha ott lettetek volna, ti is láthattátok volna, hogy ropta ott Katy Perry és Lady Gaga kézen fogva, sőt, még a fürgé lábú David Beckham is mindent beleadott. A partit az est szervezői is végigtáncolták, látszott rajtuk, hogy a reflektorfény az ő világuk. A hangulat a tetőfokára hágott!

Kihagyhatatlan pillanat volt a patrónusok megjelenése is. A kőkorszaki Flintstones család és Leia hercegnő pompásan festett együtt, olyan természetesen és összhangban mozogtak együtt bunkósbotjaikkal és fénykardjukkal, hogy olyat a világ nem látott még. Ilyen önfeledt vihogást emberemlékezet óta nem hallottunk.

A bál végén megérkeztek a limuzinok és a taxik, amelyek magukkal vitték az AKG új sztárjait, s velük együtt ennek az estének az emlékéét is.

Varga Dóra

Beszélgetés Széles Gáborral

Szeptemberben új hetedikes évfolyam kezdte meg tanulmányait az AKG-ban. Az eltelt négy hónapban már „felmértük” a gyerekeket. Az idei csapat teljesen új patrónusokat kapott, akik nagy része még nem tanított az iskolánkban, tehát még velük sem találkozhattunk azelőtt. Az évfolyam osztályfőnöke Széles Gábor. Vele beszélgettünk, remélve, hogy így bemutatjuk őt.

Sz subjektív: Mi a hobbija, mivel foglalkozik a szabadidejében?

Széles Gábor: Nagyon szeretem az irodalmat és a történelmet. Szabadidőmben a legkedvesebb elfoglaltságom az olvasás, a fordítás. Szeretem a zenét, bármikor szívesen elmegek egy jó koncertre. „Tábor-túzi szinten” magam is gitározom. A sportra sajnos kevesebb időm jut, de a foci a barátokkal mindig jó kikapcsolódás. Természetesen nagyon szeretek a családommal, a gyermekeimmel lenni, Márk fiam 11 éves, Borbála, a fiatalabbik 9 éves.

Sz ub: Hol tanított az AKG előtt?

Sz.G.: A szakmai gyakorlatomat egy évig a Szent László Gimnáziumban töltöttem, utána három évig a IX. kerületi Leövey Klára gimnáziumban tanítottam. Majd az Árpád híd pesti hídfőjénél lévő Kassák Lajos Gimnázium katedráját koptattam 11 évig. A 2010-es tanévet pedig már itt kezdtetem az AKG-ban.

Sz ub: A Kassákban milyen tantárgyat tanított?

Sz.G.: Német nyelvet, ahogy itt is.

Sz ub: Hogyan került kapcsolatba az AKG-val, és mit tudott az iskoláról, mielőtt idejött?

Sz.G.: Voltam itt azelőtt egy párszor továbbképzésen, tehát az épületet már többször megcsodálhattam belülről. A tanárok közt is voltak ismerőseim. Közülük többen még azóta is itt tanítanak, szerencsére. Tudták,

milyen módszerekkel tanítok, és úgy gondolták, hogy ez a stílus abszolút integrálható. Ők szóltak, amikor lehetőség adódott, hogy ha van kedvem, akkor pályázzam meg ezt az állást. Sikerült, így most itt tanítok.

Sz ub: Ön szerint mások a gyerekek ebben az iskolában, és hogyha igen, akkor miben látja ezt a különbséget?

Sz.G.: Nagyon nehéz erre a kérdésre válaszolni, hiszen nincs két egyforma ember, gyerekek. Inkább azt gondolom, hogy ebben az iskolában sokkal több lehetőség van. Úgy veszem észre, hogy a diákok meg is ragadják ezeket a lehetőségeket, tehát tudnak élni vele.

Ahol korábban tanítottam, soha nem tapasztaltam, hogy ha a diákoknak felajánlottam, hogy maradjanak bent délután az iskolában valamilyen plusz program miatt, ezt szívesen és morgas nélkül megtették volna. Itt viszont ez abszolút működik. Szívesen vesznek részt a tanítás utáni programokban, és mindezt úgy, hogy aktív részei is a munkának. Ez nem feltétlenül azért van, mert ide „szuper” gyerekek járnak, hanem egyszerűen adott a hely, a légkör. Maximálisan otthon érzik itt magukat a diákok. Ez például alapvető különbség. Tehát nem mások az ide járó diákok, de a körülmények és a lehetőségek miatt mégis másképp reagálnak le szituációkat.

Sz ub: Melyik iskolai program volt a legemlékezetesebb itt, az

AKG-ban?

Sz.G.: Augusztus végén elkezdődött a nyitótábor, és mondhatom, hogy azóta folyamatos programdömpingben volt részünk. Néha akadnak rövid szünetek, de valahogy mindig van mire készülni. Ez nagyon jó. A nyitótábor fantasztikus élmény volt, szerintem nagyon jól megszervezték a tizedikesek. Felejthetetlen napokat töltöttünk együtt. Talán az évfolyamnak, és nekünk, patrónusoknak is ez volt az eddigi legmeghatározóbb élmény.

Sz ub: Hogy érzi, sikerült az új évfolyamban jó közösséget teremteni?

Sz.G.: Jó közösségről még nem beszélhetünk, hiszen még relatíve rövid ideje vagyunk együtt. Elkezdtünk egy munkát, ami remélhetőleg valamikor majd eljut odáig, hogy azt tudjuk mondani, hogy egy igazán összetartó, jó csapatot sikerült kialakítani. Az előjelek biztatóak, hiszen a társaság és a hangulat igazán jó, mind a patrónusokat, mind a diákokat illetően. Az biztos, hogy még csiszolódnunk kell egymáshoz, de szerencsére van még időnk.

Sz ub: Ön szerint milyen trükkökkel lehet még jobban moti-

válni a gyerekeket a tanulásra?

Sz.G.: Nincsenek bevált trükkök. Ha van, ami beválik az egyik helyen, az a másik helyen nem működik. Van, hogy délelőtt még rendben van, délután már nem alkalmazható. Hétfőn oké, pénteken már megint kezdetünk más módszeren gondolkodni. Tehát én ilyen univerzális trükkökről nem tudok. Alapvetően szerintem figyelni kell arra, hogy a társaság milyen hangulatban van. Meg kell próbálni elfogadni azt is, hogyha néha lejjebb van, néha feljebb van az általános kedélyállapot. Alkalmazkodni kell hozzájuk, és néha nekik is alkalmazkodniuk kell a tanárhoz. Ez az együttműködés, ha jól funkcionál, akkor talán lehet tanulni. Nekem szerencsém van, mert azt vettem észre, hogy a diákok többsége – legalábbis akiket én tanítok – tényleg tanulni akar. Remélem, ez a tendencia nem változik.

Sz ub: Mi az, amit még szívesen elmondana magáról?

Sz.G.: Iszonyúan élvezem az AKG-s létet. Remélem, ez hosszútávon így marad, mert most igazán jó itt lenni.

„A hangulat jó”

Interjút készítettem egy hetedikes patrónussal, Chrenkó Tímeával, azzal a céllal, hogy többet megtudjak róla, mint amit általában egy tanárról tudni lehet. Hetedikes korom óta töle tanulom a természettudományt, a beszélgetés kapcsán mégis sok új dolgot hallottam tőle. Interjút még senkivel nem készítettem korábban, ez új feladat volt számomra. Timi a kedvenc tanáraim egyike, így örömmel vállaltam az interjúkészítést. Első kérdésemnél kiderült, hogy ebben az iskolában kezdte tanári pályafutását, ezért az AKG-val kapcsolatban tettem fel neki néhány kérdést.

Szubjektív: Miért választottad a tanári pályát?

Chrenkó Tímea: A biológiatanárom meghatározó személy volt az életemben, aki a szakot is megszerettette velem, és arra készítetett, hogy én is tanári pályára lépjek.

Szub: Mi változott a te korodbeli diákélethez képest és a mai gyerekek diákéletében?

C. T.: Amikor én diák voltam, az iskola csak a teljesítményről szólt, és semmi szabadidős program, közösségépítés nem volt. Bár mi is 36-an voltunk az osztályban, a kapcsolatok felületesebbek voltak, itt viszont

azt látom, hogy mindenki mindenkit jól megismer a csoportfeladatok kapcsán is, mélyebb kapcsolatok lesznek, sok mindent megéltek együtt.

Szub: Mielőtt ide, az AKG-ba jöttél, mit tudtál az iskoláról?

C. T.: Bevallom, mielőtt idejöttem, semmit nem tudtam az iskoláról, de az itt töltött két év alatt jól megismertem.

Szub: Szerinted milyen feladatokra nyitottak a gyerekek?

C. T.: Inkább a játékos feladatok tetszenek nekik, de szeretik a csoportfeladatokat valamint a projekteket is. Sokkal lelkesebben tanulják azokat a feladatré-

szeket, ahol ilyen tananyag van.

Szub: Milyen módszerekkel lehet fegyelmet tartani az órán?

C. T.: Ezen a téren, úgy érzem, még alakítanom kell, még vannak hiányosságaim, amit fejleszteni kell.

Szub: Milyen patrónusnak lenni?

C. T.: Néha fárasztó, de élvezem ezt az újfajta kihívást.

Szub: Mi a hobbid, mivel töltöd a szabadidődet?

C. T.: Szeretek kézművesedni és a természetben túrákat tenni, kirándulni.

Szub: Milyen az új hetedikes évfolyam hangulata, milyen a közösség?

C. T.: A hangulat jó, de sokan még mindig a nyitótáborban érzik magukat, pedig most kellene átváltani a teljesítményre, a tanulásra. Úgy érzem, nyitottak, befogadóak, hamar megszokták ezt az újfajta rendszert, légbört.

Szub: Mit csinálsz, ha egy gyereket meglátsz a liftben?

C. T.: Először megkérdezem, hogy van-e valami gondja, és ha csak lustaság miatt használja, kizavarom.

Szub: Mit gondolsz arról, hogy a természettudomány érettségi tantárgy lesz?

C. T.: Szerintem nem rossz, hogy a fiatalok a természettudományokat is jobban tanulják, és nagyobb lesz a motivációjuk.

Tari Péter

Adventi Vásár a pultok mögül

Biztosan ismerős lehet sok olvasónak az a kedves karácsonyi hangulat, ami átölelte az egész aulát december 4-én, szombaton, az AKG Adventi Vásárán. Az Adventi Vásár mindig két évfolyamnak a legfontosabb nálunk: a hetedikesek a büfét üzemeltetik, a tizedikesek pedig a vásár portékáit árulják. Nekünk, árusító cégeknek, ez a vásár nem a karácsonyi hangulatról lett végül emlékezetes, hanem sokkal inkább a versenyhangulatról – ekkor zajlik ugyanis az első Young Enterprise (YE) verseny, amin a tizedikes YE cégek is részt vesznek.

Már pénteken elkezdődött a készülés, amikor az ebédlőből kellett kirángatni az asztalokat, és utána a legelvetemültebb társaink háromnegyed kilencig is bent maradtak, hogy a dolgok viszonylag flottul menjenek – ennek jelei például a padlón található lábnyomok voltak, amiket a társaimmal együtt rajzoltunk és vágtunk ki. A végére mindenki tappancsokkal álmodott éjszaka.

Reggel eleinte úgy tűnt, minden tökéletes, elsőként érkezünk meg, halk zenét szolgál-

tattunk az aulában, majd elkezdtek sorakozni a problémák technikai fronton: nincsenek meg a fotós lámpák. Aztán ez később megoldódott, és egy egész jól kiépített standdal álltunk fel, már csak az emberek hullámainak kellett megvárunk. Értékesítési taktikánkkal mindenkit rövid idő alatt a pólóinkhoz csalogattunk, amik mind egy-egy témát dolgoztak fel vicces interpretációban. Vállalatunk célja ugyanis nem volt más, mint örömet csalogatni az emberek arcára, és igazából

nem nyerni jöttünk ide már az elejétől fogva – egyszerűen csak megosztani ezeket a gondolatokat másokkal, hogy felviduljanak, és ha tudnak ezzel azonosulni, akár magukra is öltsek pólóinkat.

Amikor a vásár a végéhez közeledett, hatalmas meglepetésként ért minket, hogy a legnagyobb díj lett a mienk, a Cher Me Up vállalkozásé, ugyanis a vásár legjobb diákvállalata lettünk. Külön öröm volt, hogy

nemcsak mi szerepeltünk jól, ugyanis a négy AKG-s cég közül három vitt el díjat a vásáron.

Az öröm mámorában pedig még páran ott maradtunk lekaparni a talpnyomokat a padlóról – bár ez nem volt olyan nehéz a hetedikesek ingyen szendvicseinek és sütijeinek köszönhetően.

Halpern Bence Márk

Ezt láttam a West Balkánban

Szokványos szombat esti bulinak indult, de egy olyan szombat este lett belőle, amit sohasem fogok elfelejteni. Fiatalon az ember úgy érzi, hogy vele nem történhet semmi rossz, ilyen csak a filmekben vagy a távoli országokról szóló hírekben fordul elő. Ezen az estén meghalt három, velem közel egykorú lány, akik között akár én is ott lehettem volna.

Azóta a szombat óta még mindig rengetegen mennek megemlékezni Kingáról, Emeséről és Ritáról a West Balkán elé. Virágok, gyertyák, emlékező sorok és fényképek borítják a szórakozóhely előtti teret. Péntek délután mi is elmentünk oda, meglepően sok felnőtt volt ott a fiatalok mellett, sokan egymást kérdegették arról, hogy hallottak-e valami új információt.

Január tizenötödike éjjelén három lány halt meg, mert agyontaposták és összenyomták őket a zsúfolásig telt lépcsőházban. Ezen az estén én is ott voltam a barátaimmal, erről szeretnék írni cikkemben.

Azt hiszem, még mindig nem fogtam fel teljesen, hogy mi is történt. Mint mindenkinek – az első döbbenet után, hogy ilyen megtörténhet –, az volt az első gondolatom, hogy mi lett volna, ha velünk történt volna mindez, mi lett volna, ha a legjobb barátaim halnak meg. Valamiért azt nem akarom elfogadni, hogy ez velem is megtörténhetett volna, úgy érzem, hogy ebbe most nem tudok belegondolni, csak hálát adhatunk valami magasabb erőnek, ami megakadályozta, hogy mi legyünk az a három fiatal, akik megfulladtak a rémült tömeg közepén, egy lépcső alján.

Most inkább az a lényeges,

hogy megtalálják, hogy ki a felelős ezért, és hogy mit lehet tenni azért, hogy ez a jövőben soha többé ne forduljon elő még egyszer. Nagyon fontos, hogy megoldást találjunk a problémákra, mert azzal, hogy ez a három lány elment, valaki fel szeretne volna hívni a figyelmünket arra, hogy a dolgok nem működnek rendben.

Fél tízkor a ruhatárnál álltunk sorban, senki sem nyomorgott, mindenki kapott levegőt, a hangulat pezsgett. Később fent roptunk a harmadikon, a fiatalok nagy része ott bulizott, de a mellette lévő UV teremben sem voltak kevesen. Ez idő tájt a teremben felhőtlenül jó hangulat volt, mindenki jól érezte magát, én számos ismerőssel találkoztam, beszélgettünk, táncoltunk. Sokat rohángáltunk fel s alá az épületben, a lépcsőkön és a folyosókon folyamatosan áramlott a tömeg.

Valamikor tizenegy óra után kimentünk egy kicsit levegőzni, mert a teremben meleg volt, így láttuk, hogy a folyosókon egyre többen lesznek. Odaálltunk a korlát mellé, és lefelé nézegettünk, bámultuk a fel s le hömpölygő embereket. Semmit sem vettünk észre az alattunk törtétekből. Nem volt tömegnyomor, bár kevesen sem voltak. Az emberek leginkább a folyosón gyűltek össze, a lépcsőkön szabad

volt a mozgás. Egyszer csak egy mellettünk álló fiú megszólalt, hogy hallottuk-e, hogy megkéselték valakit. Válaszoltunk neki, hogy nem, és ennyiben hagytuk a dolgot, hisz nem volt pánik, nem ment ki senki. Rögtön a fiú után viszont egy lányt hallottunk beszélni mögöttünk telefonon, ő szólt a barátainak, hogy menjenek ki, mert kiürítik az épületet. Ekkor már úgy gondoltuk, hogy komoly lehet a dolog, és elkezdtünk kérdezősködni.

Mindenholnan más válasz jött. A variációk így szóltak: egy lányt megkéselték, három lányt megkéselték, 5 lányt megkéselték, akik meghaltak, 11 embert késelt meg, egy fiú pedig kiugrott az ablakon, a rendőrök nem engednek senkit se ki, se be. Majdnem mindegyik verzióban szerepelt a kés szó. Egyik sem volt igaz.

Úgy döntöttünk, hogy próbálunk mindenkit értesíteni telefonon, ami többé-kevésbé sikerült is, és elindultunk lefelé, a ruhatár felé, ahol ekkor már nem volt senki azon a pár emberen kívül, akik sorba álltak, és a három rendőrön kívül, akik

ekkor szervezték meg a felsőbb szintek kiürítését. A biztonsági őr terelt minket a ruhatárnál álló rövidke sor végére. Miután megkaptuk a ruháinkat, kimentünk, ekkor már az utcán a síró, ölelkező embereket láttunk, itt vártuk be a többieket.

Kint, az épület előtti tér tele volt rendőr- és mentőautókkal, rendőrségi szalagokkal, újságírókkal, fotósokkal. Nem értettük, hogy mi történt, a szállingózó híreknek nem hittünk, a rendőrök elfoglaltak voltak, és sejtettük, hogy még ők sem biztos, hogy tudják, mi történt valójában.

Lassan mindenki előkerült, ami hatalmas megkönnyebülést jelentett számunkra, megbeszéltük a történeteket, megpróbáltuk az információkból összerakni az eseményeket. A többiek, akik később jöttek ki, már nem jutottak hozzá a kabátjukhoz, így odaadtuk nekik a pulcsijainkat, kabátjainkat, hogy ne fázzanak. Jó páran, mint én is, telefonáltunk a szüleinknek, akik értünk jöttek, ezután mindenki ment a maga útjára. Otthon még hajnalban próbáltunk utánanézni, hogy mi is történt, de renge-

teg ellentmondásos hír keringett. Rögtön a történetek után már olvasni lehetett cikkeket a neten három lányról, akik elhunytak addig tisztázatlan körülmények között. A Noise Night Life Facebook oldalán sok „szemtanú” állította, hogy látta a késelést, de másnap a rendőrök, a mentősök és mindenki azt állította, hogy a lányok halálának oka fuladás volt a tömeg miatt. Sokan gondolják, hogy a rendőrség és a mentősök falaznak valakinek valamiért, de szerintem erre nem lehetett sok okuk. Vannak, akik képekkel próbálják alátámasztani az igazukat, melyeket az internetről szedtek le, de

azt senki sem tudhatja, hogy ezek közül melyik manipulált és melyik nem. Szerintem már az is elég szörnyű, hogy ilyen képeket egyáltalán felraknak a netre. Olyan lányokról van szó, akiknek voltak barátai, családjuk, sokan szerették őket, és most olyan képekbe kell belebotlaniuk lépten-nyomon, melyen a szerettük halottan fekszik, egy fekete zsákkal letakarva. En ezt nem értem. Hárman meghaltak az emberi felelőtlenség miatt. Nem biztos, hogy a bűnösök a méltó büntetést fogják ezért megkapni. Nem vállalják a felelősséget. És mi sem tehetünk semmit azért, hogy az időt visszafordítsuk, és az

eseményeket meg nem történtté tegyük. De talán tanultunk a történetekből, hogy vannak olyan dolgok, amelyek nem visszafordíthatóak, hogy az életben pillanatok alatt kerülhetünk veszé-

lyes helyzetekbe, s a döntéseinket mérlegelni kell, akkor is, ha bizonyos pillanatokban ez nem is tűnik fontosnak.

Varga Dóra

Interjú egy nyitótábor-szervezővel

A mostani 9Ny évfolyam részére az ötosztályos képzés 10PK11G évfolyamának tagjai szervezték meg az augusztusi nyitótábort. Mivel hamarosan újabb nyitótábor-pályázatot kell leadni, érdemes megtudni, hogy hogyan született meg az előző. Erről beszélgettem Hományi Dórával

Szubjektív: Miért pályáztál nyitótábor-szervezőnek?

Dóri: Nagyon tetszett a saját nyitótáborunk, és mivel közel áll hozzám a szervezés, ki akartam próbálni. Emellett tudtam, hogy ez az egyik legjobb út ahhoz, hogy új embereket ismerhessek meg.

Sz.: Mit élveztél a legjobban ebben a munkában?

D.: Én ezt nem munkának, hanem szórakozásnak tekintetem, és az, hogy csak pozitív visszajelzést kaptunk a diákoktól, fantasztikus volt. Jó volt látni, hogy a tábor tulajdonképpen elérte a célját, mert a csapat remekül összeszokott.

Sz.: Milyen szempontokat kellett figyelembe venni a szervezéskor?

D.: Elég nagy volt a felelősség, hiszen figyelni kellett arra, hogy mindenki igényeit kielé-

gítsük. Volt egy bizonyos költségkeret, abba kellett mindent beleszorítani, ez nagyon nehéz volt. A kerettörténeten belül is kellett variálni, figyelembe kellett venni azt, hogy egy átlagos 15 éves mit élvezne, és hogyan ismerhetné meg a társait. De nemcsak hozzájuk, hanem a patrónusokhoz és persze magunkhoz is kellett igazodni. Néhány AKG-s hagyományt is követnünk kellett, és ehhez a megfelelő helyszínt is meg kellett találnunk.

Sz.: Szerinted jó ötlet, hogy a diákok szervezzék a táborot?

D.: Teljesen jó ötletnek tartom, egyrészt azért, mert szerintem egy felsőbb osztály jobban megérti az újakat, másrészt pedig, mert mi, akik szintén átéljük a nyitótábort, többet tudunk segíteni az új évfolyamnak. Ezenkívül felelősséget is tanul-

Szervezők

hatunk. Mikor még kisdíakként vettem részt a táborban, észrevettem, hogy egy idősebb diákkal sokkal könnyebb megtalálni a hangot, mint egy tanárral.

Sz.: Kiknek és miért ajánlod a szervezést?

D.: Ajánlom mindenkinek, aki

szerepet csapatban dolgozni, új embereket megismerni, valamint elég kreatív ahhoz, hogy kitalálja, milyen programokat élveznének a nála fiatalabbak.

Solti Hanna

Magyarok a világűrben

A világ nem sok mindenről ismeri a magyarokat. Elmondhatjuk, hogy most is csak nemzetközileg fontos elnökségünk miatt kaptunk valamiféle odafigyelést az európai sajtótól. Van viszont valami, amiben mégsem maradunk el nagyon, sőt, még iskolánk is ismertté vált ebben a témában. Ez pedig nem más, mint a csillagászat és űrkutatás.

A magyarok is jók valamire, ha másra nem is, legalább arra, hogy a távcsövön keresztül kémleljék a csillagos eget. Helyzetjelentés következik a világ csillagászati részlegében szereplő magyarokról. Három rövid sztorit ismerhetünk meg, az elsőt egy elismert kutatóról, majd egyet egy nagyratörő csoportról és végül egyet szeretett iskolánk szakköréről.

Magyar név tűnt fel ismét a nemzetközi csillagászat kiemelkedő alakjai közt, aki nem más, mint Bakos Gáspár, a Harvard Egyetem Asztrofizikai Központjának magyar űrkutatója. A hír nagyon friss, ugyanis január 17-én kapott elismerést a tudós, méghozzá a Newton Lacy Pierce-díjat. Az Amerikai Csillagászati Társaság fiatal, 36 év alatti, csillagászatban tevékenykedő kutatóknak ítéli oda a díjat már 1974 óta. Bakos Gáspár a ki-

találója, majd társával együtt megalkotója egy bizonyos HATnet-nek, azaz Magyar Automatizált Űrteleszkóp-hálózat projektnek, amelynek keretében kicsi, de nagy látómezejű automata műszerekkel kutatnak idegen csillagok körül keringő bolygók után. A már száznál is több ilyen exobolygó negyedét a HATnet program keretében fedezték fel, és ennek elismeréseként kapta Bakos Gáspár a jól megérdemelt díját.

A második egy hosszabb történet, ami jelenleg is folyamatban van, de igazából még messze vagyunk a javától. Történt ugyanis, hogy az X Prize, egy tudományos átöröztető elősegítő alapítvány meghirdette a Lunar X Prize pályázatot a Google szponzorálásával. A verseny szabályai szerint egy 90%-ban magánpénzből finanszírozott csapatnak kell sikeresen eljuttatnia egy holdjáró egységet a Holdra, amelynek az érkezési helytől számítva legalább 500 métert kell megtennie, majd hazaküldenie egy panorámaképet a Hold felszínéről. Erre a feladatra jelentkezett a Puli Space Technologies, akik mellett még sok másik csa-

pat is elszántan küzd azért a 20 millió dollárért, amit az első sikeres teljesítő kap, és esetleg azért az 5 millióért, amit a második. De további 5 millió dollár kerül kiosztásra azok számára, akik különleges feladatokat hajtanak végre, mint például: a járművel átvészelnél egy két-hetes jéghideg holdi éjszakát, 5 km-nél többet haladni, képeket készíteni emberi készítésű holdi leletekről vagy vízjelet találni. A Puli csapat még nem készült el a regisztrációval, de a munkálataikban egész jól halad. Már próbaszondát is terveztek a rengeteg vázlat után, a leszállóhelyet is kijelölték, szóval nincsenek lemaradva másoktól. A csapat terveinek részleteibe belemenni nagyon hosszú lenne, de lényeg a lényeg, a magyar kutyának igenis nagy esélye van ezen a nemzetközi pályázaton. Várják a támogatókat, csatlakozókat illetve a látjolókat a Facebookon.

Az utolsó sztorit minden háttér nélkül mesélhetem el, hiszen iskolánkról van szó, ahol minden csütörtök délután egy kicsit összevissza, de mégis vidám társaság ül le mentorai elé, hogy a világegyetem meghökkenőbbnél hihetlenebb rejté-

lyeit kutassa. Az AKG Supernova Csillagászat és Űrkutatás szakköre ellenben nemcsak itthoni körökben lett ismert, de tagjai kijutottak űrtáborokba, meglátogattak űrközpontokat, láthattak űrteleszkópokat működésben, és mindezt nemzetközi támogatásokat elnyerve, és természetesen nem Magyarországon.

Fórika Előd,
AKG Supernova

Amellett, hogy a hazai sajtó sokszor féloldalas cikkeket jelentetett meg a szakköréről, nemzetközi versenyeken, pályázatokon már visszatérő név a Simon Tamás által elindított Supernova-szakkör. Egy ideje már személyem is tagja e jeles társaságnak, ami az év elején jelentős mértékben gazdagodott tagokkal és hangulattal, és ami még ezután is szívesen vár minden szabadlelkű vállalkozót, aki egyszerűen csak érdeklődik, vagy esetleg szívesen látná a második holddraszállást óriáskivetítőn, a NASA-központban. Egyszóval a végtelenbe és tovább!

Turczy Ádám

B akos Gáspár

Múlt vagy a jövő?

Fontos, hogy az ember ismerje a saját múltját, kultúráját. Ez teszi érthetővé, hogy kik vagyunk, hol élünk és mi a dolgunk a világban. Ettől lesz érthetőbb saját identitásunk. A kultúra ismerete segít abban is, hogy megértsünk másokat, alkalmazkodjunk új helyzetekhez. Képesek legyünk elfogadni a másikat és együttműködni a többiekkel.

Kultúrának több mindent nevezhetünk. Nevezhetjük kultúrának egy ország múltját, művészetét vagy akár az aktuális politikai dolgait, közlekedését, az emberek szokásait, viselkedését. Kultúra az is, amiben élünk. Ahogy olvasunk, az elektronika által vezérelt világ, az

internet, a sport, az oktatás vagy egyszerűen az, hogy tudunk angolul.

Én kifejezetten szeretem az újításokat. Jó látni, ahogy az emberek létrehoznak új találmányokat, születnek új elméletek, módszerek, nem ragad le az ember a régi dolgoknál. Bár ez a liberális kultúra sokaknak nem tetszik, én nagyon jónak tartom. Tetszik, hogy békén hagynak, nem mondják meg, hogy mit tegyek. Nem köteleznek rá, hogy olyat csináljak, amit nem szeretek, nem vagyok kiszolgáltatva másoknak, azt hiszem, ez a szabadság. A mi kultúránkban legfeljebb azt mondják meg, hogy mit ne tegyünk. Például, hogy ne lopj. Megbüntetnek, ha mást bán-

tasz, büntetnek akkor is, ha csalsz. Vagyis az jó, hogy amíg nem léped át a szabályokat, lényegében azt csinálsz, amit akarsz, a magad ura vagy.

Talán a korom miatt is, de nem szeretem a régi világot, az unalmas egyszínű dolgokat. Azt hiszem, nem is kell mindent eltanulnunk az elődeinktől. Persze van sok minden, amit érdemes megtartanunk. De sok olyan terület van, ahol az újítás, a kitalálás, a feltalálás felé kell evezni. Meglehet, hogy ez így túl általánosan hangzik, de én így érzem. Vagyis szeretem az új dolgokat, de nem mindenáron. Például nem értek egyet azzal, ha a munkahelyekről kirakják az idősebbeket, mondván, min-

denhol inkább a fiatalok kellenek. Lehet, hogy a fiatalok jobban tepernek, inkább akarnak bizonyítani, de a nagy igyekezetben többet is hibázhatnak. Szóval butaság a tapasztaltabbaktól nem tanulni. A cégek is gyakran elkövetik ezt a hibát, a mindenáron való fiatalítás lendületében. Pedig a fiatalok gyorsabban szereznek elég tapasztalatot, ha élnének a lehetőséggel, ha elfogadnák az idősebb munkatársak által felkínált segítséget. Ugyanakkor szükség van az állandó fiatalításra is, a megújulás igényére, különben idővel minden öregé és szürkévé válna.

Bruck Áron

Mit kell eltanulnunk elődeinktől,

kivonhatjuk-e magunkat kultúránk hatásai alól?

Elődeink. Ilyenkor vajon mire gondolunk? Vagyis inkább kikre? Amikor megkértem apukámat, segítsen, ő elődünknek Petőfit, Deákot, de még Árpádot is felsorolta, majd elcsodálkozott az én válaszomon, miszerint én őt illetve nagyszüleimet, dédszüleimet tartom elődömnek, akikről igaz, vajmi kevés dolgot tudok. Ekkor elgondolkoztam, mit jelent valójában a cím, amiről írni készülök, kik is valójában elődeink, és milyen kulturális hatásokról van szó. És akkor rájöttem, hogy nem tudom. Mit kell tanulnunk? És vajon kiktől? Esetleg nagyapámtól vagy Petőfi Sándortól? Mindkettejüktől? Nagyapámtól mindig azt hallottam, hogy csak a saját erejéből tud megélni az ember.

Vagy legalábbis mindig ezt láttam, ha náluk voltam. Mindkét nagyapámnál. Az egyiknek saját ruhaüzlete volt, a másiknak pedig borászata és autóalkatrész-boltja. Mindkettejük saját erejéből hozta össze, és én mindig ezt a példát láttam, bár azt hiszem, sohasem követtem. Én már beleszülettem a jólétbe, anyai nagyapám mindig csak úgy hív, hogy én vagyok a „városi lány”. Azt azért szereti, ha lemegyek hozzájuk, és főzök valamit, amihez ugyan mindig csak azt a megjegyzést fűzi, hogy jó, de mégis harmadszorra is szed belőle. És hogy a főzést lehetne-e mondani példának, nem tudom, én például sok mindent tanultam e téren anyai nagyanyámtól, mivel a másikat nem ismertem. De egyébként

mit kéne eltanulnunk? Talán azt, hogy becsüljük a kicsit, mert abból egyszer valami nagy dolog lehet.

Nagyapám állandóan azt hajtogatja, hogy „bezzeg az én időmben...”, bezzeg amikor még háború volt, és nézzem, most mi van. És nézem. Nagy változást látok. És ezeket a változásokat nem lehet elkerülnie senkinek. Mert 50 évvel ezelőtt mit láttunk volna? Épp most jelenik meg a televízió, és a mobiltelefonra még 30 évet kell várni. Míg ha megnézzük a mostani világot, a tévé, a mobil, sőt a számítógép és az internet is mindennapos fogalomnak számít. Miért mondom, hogy senki nem vonhatja ki ez alól magát? Mert nemrég tanítottam meg 75 éves nagyapá-

mat a számítógép és az internet használatára (nem mondom, hogy könnyű volt), nagymám pedig mindennap leül a tévé elé, ha nem is olyan sokat, de mindig szakít rá időt, és mindkettejüknek van mobiltelefonja. Pedig mindig is ellemezték az ilyesfajta kommunikációt, jól megvoltak ők a kerétközlekedéssel, főzéssel, a mindennapi dolgaikkal. De most már valahogy ők sem tudnak ezek nélkül megélni. Segít nekik a mindennapokban, és talán többet is segítene, ha elfogadnák, de ők csak akkor használják, ha nagyon muszáj. Tehát azt hiszem, mondhatom így a végére, hogy nem, tényleg nem vonhatjuk ki magunkat kultúránk hatásai alól.

Jávora Anna

A szülőnek nehezebb

A kamaszokkal annyi gond van, mondják a szülők. Különösen, ahogy nőnek, és kezdenek vagy legalábbis szeretnének leválni a szülőkről. Ebben a korban kezdődnek a bulik, a barátokkal való eljárógatás, fiúk, lányok, iszogatós, rágyújtások. Ettől persze a legtöbb szülő idegbajt kap, és próbálja a dolgot akadályozni, legalábbis késleltetni. Ebből ered a legtöbb konfliktus. Persze sok mindenben igazuk van, de mikor az élet fontosabb dolgairól akarunk a gyerek helyett dönteni, az nem mindig vezet jóra. Sok szülő nagyon tudja, hogy mi a jó. Tudja, hogy mit sportoljon a gyerek, milyen iskolába, milyen szakkörbe és milyen korrepetálásra járjon. De a még belevalóbb szülők azt is tudják, hogy mi érdekelje a gyereket, és milyen pályát válasszon majd magának. Szinte ösztönösen érzik úgy, hogy a ka-

maszt óvni kell most, és a következő 70 évben. Eközben sok kamasz fuldokol, és igyekszik a határokat feszegetni, vagyis egyre nagyobb szabadságra törekszik. Ez leginkább azt jelenti, hogy a gyerekek szeretik kipróbálni magukat, képességeiket. A kamaszok keresik a saját útjukat. És ezt, úgy gondolom, kár akadályozni. Sőt, a lehető legtöbb segítséget kéne nyújtani, hogy magabiztosabbak legyenek. Sok szülő nem hallja, nem is veszi komolyan, amit a gyerek mond. Nem veszi figyelembe, hogy mit gondol, mit érez, mi a véleménye. Nem is kell, hiszen az a meggyőződése, hogy úgyis neki van igaza. Minden megbeszélés egyirányú: a gyerek tanul a születtől, és a felnőtt sohasem a gyerektől. Ez persze lehet hatalmas tévedés is. Egy adott ponton a kamaszban felmerülhet a kérdés, és

megkérdézheti, hogy vajon a szülők honnan tudják, hogy mi a jó. Honnan tudják, hogy mivel tesznek jót nekünk? És honnan származik a gyereknevelési tapasztalatuk, különösen az első gyerek esetében? A szülők mitől olyan biztosak abban, hogy mindig az a helyes, amit ők gondolnak? Amikor a szülő a gyerekével beszél, gyakran előjön egy utálatos tulajdonság, a fontoskodás, amikor valaki úgy érzi, hogy mindent tud és mindenhez ért. Pedig elnézve a felnőttvilágot, ezt nehéz elfogadni. Sok felnőtt úgy vállal gyereket, hogy még saját magát sem tudja okosan szeretni. A saját életét, céljait sem látja tisztán. Sok esetben a szülők sincsenek rendben. Az egyik dohányszik, a másik iszik, a harmadikak épp válnak. Valahogy erkölcsileg sincs minden rendben. Mégis, amikor gyereket nevel-

nek, olyan magabiztosak abban, hogy mi kell a gyereknek, mi jó neki. Elvárják, hogy minden, amit mondanak, úgy legyen. A kamasz pedig nincs könnyű helyzetben. Nézi a híradót, olvassa az újságot, figyeli, hogy a felnőttek miként beszélnek egymásról, másokról, idegenekről, az országról, és többnyire rosszat hall. Azt, hogy korrupt az egész ország, lusták és buták az emberek. Azt mondják, hogy az emberek, vagyis a szülők egyik fele hazááruló, a másik fele nemzetáruló. Egyik fele túlértékeli önmagát, másik fele pedig alul. Ellopták a BKV-t, most biztos a MÁV-ot fogják. Valahogy a felnőttvilág olyan őszintétlen, sokszor úgy tűnik, velük még több a probléma. Biztosan a felnőtteket is jobban meg kéne érteni.

Bruck Áron

Objektív Grincs

Ha azt a szót mondom, hogy karácsony, szerintem sok mindenkinek rengeteg szó ugrik be a meghittségről, a szeretetről, és ne adj' isten az ajándékokról. De hagyjuk már a francba ezt a cukormázás leplet, mindenki tudja, hogy a karácsony egy vadkapitalista ünnep, aminek csak negatívumai vannak.

Statisztikák mutatják, hogy a válóügyvédek praxisában a január első hete, a karácsonyi nyomás és készülődés utáni időszak a legforgalmasabb, és a válókok között sokszor szerepel a házasságtörés és az unalom. Elemzők szerint azonban a mögöttes indok az, hogy a karácsonyi intimitás párosítva az újévvel sok párnak már túlságosan bensőséges: párok sokszor mennek egymás agyára. A karácsony egészségügyi szempontból sem ideális. Ha eltekintünk a fizikai okoktól; a rengeteg kalóriától, az egészségtelen – hogy más szóval ne éljek – falástól és temérdek mennyiségű édességtől, amit ez alkalommal legtöbbször bevisszünk szegény leterhelt szervezetükbe, még akkor is ott van-

nak a nem sokszor emlegetett pszichikai problémák. Egy külföldi közvélemény-kutatás ezek közé sorolja a (magyarázatot nem kívánó) stresszt és depressziót, és sokszor az aggodást, hogy a karácsonyi adósságokat miből fizetik vissza, hiteleiket a szegényebbek miből fedezik. Ugyanezen közvélemény-kutatás szerint a megkérdezettek 33%-a úgy gondolja, hogy adósságaikat és hiteleiket több mint hat hónap alatt tudják csak törleszteni. Egy átlagos család Angliában 170 fontot költ karácsonykor, ami megközelítőleg 55 ezer forintnak felel meg. Angliában a karácsonyi eladásokat 68,7 milliárd fontra becsülik, ami egy rettentő összeg, nyilvánvaló, hogy leginkább az édes-

séggyártók keresik halálra magukat a karácsonyon. És akkor még nem beszéltünk azokról a hajmeresztő statisztikákról, hogy ilyenkor mennyi fát vágnak ki és használnak el üdvözlőlappokhoz, vagy a mindenki által szeretett karácsonyfákhoz. Tavaly ilyenkor egy internetes honlaptól hétszázmillió üdvözlőlappot rendeltek, és ez csak az az adat, ami az internetes rendelésekről szól. Nem gondolom, hogy ezeket az adatokat olvasva sok embernek el fog menni a kedve a karácsonytól, de a cikk egyáltalán nem ebből a célból született,

csupán érdemes kicsit megnézni a másik oldalát is a dolognak. Ha a karácsony a szeretet ünnepe, akkor ne azon aggódjunk, hogy az ajándékok meglegyenek, és főleg ne rögtön utána kezdjünk válóperbe – talán nincs nagyobb álszentség annál, mint hogy megvárjuk a karácsonyt, majd utána habzó szájjal rohanunk az ügyvédhez. Mindenféle nyálasság nélkül, a legnagyobb ajándék tényleg ilyenkor a szeretet, és talán a türelem egymás iránt.

Halpern Bence Márk

Gyermekkatonaság

„A gyerekkatonák azért nagyon ideálisak, mert nem panaszkodnak, nem várják el, hogy megfizessék őket, és ha azt mondjuk nekik, hogy öljétek meg az ellenséget, akkor habozás nélkül megteszik.”

A nemzetközi tilalom dacára államhatalmak és illegális szervezetek alkalmazzák a gyermekeket eszközül harcaik során, a világon összesen 38 háborúban. 1996-ban még „csak” 200 ezer körüli gyerekkatonát tartottak számon – ebből 70 ezret Afrikában –, ám ez a szám mára több mint duplájára nőtt. 2007-ben a világon 490 ezer a számuk, és egynegyed részük kislány. Az utóbbi 4 évben csökkent ez a szám, bár ez inkább a konfliktusok számának csökkenésével magyarázható, mint a szervezetek tevékenységével.

Támogasd a gyerekkatonák harcát!

Egy kanadai War Child nevezetű szervezet azzal próbálja megakadályozni a gyerekkatonaságot, hogy ők maguk fegyverekkel és egyéb tárgyakkal „támogatják” azt. Szerintük a hallgatás beleegyezést jelent, és ők ezzel a furcsa akcióval hívják fel az emberek figyelmét erre.

„Shota 14 éves, olyan ruhákat visel, mint a többi lány: fekete nadrág, bakancs, bőrdzseki, base-cap. A Koszovói Felszabadítási Hadsereg harcosaként már több embert megölt, de ahogy mondta, nincs ebben semmi különös, hiszen a háborúban

mindenki harcol...”

A diplomácia teljesen tehetetlen, az intézkedések és szavak nem bizonyulnak eredményesnek a gyerekkatonaság felszámolásában. Pedig a törvények már régóta tiltják ezt a fajta háborúskodást, a kormányok és harci szervezetek azonban jogi kiskapukat keresve, vagy ezzel egyáltalán nem törődve folytatják a kiskorúak kihasználását saját kényük-kedvük szerint.

„Pisztolyt nyomtak a kezembe, és megparancsolták, hogy lőjem le a legjobb barátom. Így tették próbára a hűségem. Ha nem öltem volna meg, akkor a barátomnak adták volna a fegyvert, hogy öljön meg. Ha ő sem lőtt volna, akkor mindkettőnket megölnék.”

A gyermekek nagy lelki traumákon esnek át a katonaságban, amit néha önszántukból, elszökve választanak, ám az esetek többségében nem marad más lehetőségük, kényszerítik őket erre. A fiúk testőrök, őrszemek, futárok, aknaszedők, a lányok konyhai segítők, mosók, takarítók, és az estek nagy részében szex-rabszolgaként férfiak tucatjai erőszakolják meg őket. De a legfőbb tevékenységük a gyermekeknek a fegyverforgás. Az okok, amiért ilyen nagy kedvvel alkalmaznak gyermekeket háborúban, hogy koruk miatt könnyebb velük bánni, olcsóbb az alkalmazásuk, fegyelmezhetőbbek, kevés gond van velük, kis helyen elférnek.

Legtöbbször hallucinogén és tudatmódosító szerekkel érik el a vezetők, hogy vakon hallgassanak rájuk a gyerekek. Ha ezek ellenére ellenkeznek, hagyományos módszerekkel (kínzás, verés) könnyen megtörik őket. Azonban nemcsak a háború jelenti az egyetlen veszélyt. Az alacsony higiéniai szint miatt könnyen terjednek a járványok, és pusztítanak a gyermekek sorai közt.

„Azt mondták, hogy nem mindannyian lehetünk katonának, mert nem vagyunk elég jók hozzá. Aztán a két legkisebb testvéremet egy fához kötötték, és a szemünk láttára botokkal agyonverték. Egyikük kilencéves volt. Aztán azt mondták, hogy amit láttunk, erőt ad majd nekünk a harchoz.”

Ám ha valamilyen segélyszervezet jóvoltából normális helyre kerülnek is, még egyáltalán nem biztos, hogy sikerül őket a helyes útra téríteni. Sokan közülük nem tudnak leállni a szerek használatával, és sokan visszaesnek. Hiába a kezeléseik hosszú sora, mert a hadviselt

gyermekeknél a panaszok (alvászavar, szorongás, vad viselkedés, szellemi problémák, összeomlás, hiperaktivitás) soha el nem múlnak, ám mérsékelni lehet őket. A gyermekek az ölést természetesnek veszik, mert erre nevelik őket. Ám a békére neveléssel ezt meg lehet változtatni.

„A gyerekkatonák némelyike alig nagyobb, mint a fegyver, amit használ.”

Nehogy azt higgyük, hogy a gyerekkatonaság csak mai jelenség és csak az elmaradott, civilizálatlan népeknél létezik. Számos más háborúban is alkalmazták ezt a fajta hadviselést. Például a II. világháborúban a nácik Berlin védelmére gyermekeket soroztak be katonának.

„Először ettek és ittak. Aztán odahívtak. Nagyon sokan voltak. Nagyon fájt. Botokkal vertek, ha nem engedelmeskedtem. Mindegyikük megerőszkolt. Nem is én voltam a legfiatalabb, pedig még csak 12 éves vagyok.”

Divattal kapcsolatos egészségügyi problémák

Az első dolog, ami eszünkbe juthat a cím alapján, hogy az étkezési zavarokról fogok írni, de sajnos nem ez az egyetlen ár, amit a divatfüggőségért fizethetünk. Tucatnyi cikket olvastam a témában, és megpróbáltam összefoglalni az olvasottakat, amennyire lehetett. Elgondolkodtató a téma, habár nyilvánvaló, hogy a veszélyek nagy részének előfordulási valószínűsége szinte nulla.

1.) Táskák

Most, hogy divatba jött a túlmeretezett, hatalmas táskák hurcolása, a nők naponta akár több mint 5 kilót is cipelhetnek észrevétlenül. A túl nehéz táska cipelése hosszú távon károsíthatja az izmokat, idegeket, hát- és nyakfájáshoz és gerincferdüléshez vezethet. Értem én, hogy egy nőnek szüksége van, amire szüksége van, hogy kéznél legyen, de ijesztő a tudat, hogy a túl sok holmi nemcsak kényelmetlen, de veszélyes is. Megéri? Nem hinném.

A másik probléma, hogy egy nagy táska valószínűleg rendezetlen is, ami közvetve baktériumok megtelepedését is okozhatja. Például a pénztárcád valószínűleg nagyon koszos, mivel mindenképp megfogod naponta többször is, koszos kézzel. Ezek után visszarakod a szendvicsed mellé a táskába, vagy csak érintkezik a smink-

szereiddel, ecseteiddel, vagy bármivel, és máris szétkentél az arcbőrödön egy csomó baktériumot.

Fontos tehát, hogy mindenképp tartsuk a sminkjeinket külön neszesszerben, és tisztítsuk ki és rakjuk rendbe a táskákat csaknem napi szinten.

2.) Magassarkú

Mindannyian tudjuk, hogy a magassarkú cipők nem igazán egészségesek. Ortopédiai problémákhoz vezethetnek, tyúkszemet és bütyköket idézhetnek elő, felsérthetik a sarkadat, térd- és ízületi gondokhoz vezethetnek.

Az ideális sarokmagasság 2-3 centiméter, kényelmesebbé is teszi a gyaloglást, és ez volna az egészséges megoldás is. Az igazság viszont az, hogy senki sem akar csúnya cipőt hordani, nemde? A 2-3 centiméteres sarok a legtöbb esetben azonban

nem túl csinos, csakúgy, mint mondjuk a széles orr-rész sem, amit szintén egészségesebbnek mondanak, mint a hegyes orrú cipőket, amelyek összenyomják a lábujjakat.

Persze magasabb sarkú vagy hegyes orrú cipőket hordani egy-egy alkalommal még nem káros, de tartós, 8-12 órás viselésük határozottan veszélyes lehet – ám ez ma már sok munkahelyen alapkövetelmény, így gyakorlatilag nincs megoldás, de a nők idősorukban valószínűleg sokat fognak még szenvedni ennek utóhatásaitól.

3.) Melltartó

A nem megfelelő méretű melltartó viselése váll-, hát- és tüdőproblémákhoz is vezethet, fej-, kar- és mellkasi fájdalmakat okozhat. A tanulság: minden egyes melltartóvásárlás előtt körültekintően és szakszerűen méretet kell vetetned magadról. Tudom, hogy ez elég komplikált és sokáig tart, de nem indokolatlan. Sokkal inkább töltsön egy nő fél órával többet melltartóvásárlással, mint később órákat az orvosi rendelőben.

4.) Smink

A régi smink nagyon káros lehet. Egy angol felmérés bizonyította, hogy a nők negyede teszi a szeme egészségét nap mint nap kockára azzal, hogy baktériumokkal teli szemfestéket használnak, ami esetenként több mint négy éves. A szempillaspirált is csupán hat hónapig lehetne használni, utána kimondottan veszélyes – a nők 92 százaléka mégis akár két évig is megtartja szempillaspirálját. Ezenkívül a szemfesték másokkal való közös használata is fertőzéseket okozhat, akár kötőhártya-gyulladás is.

Kóka Bianka

Agatha Christie: Zátonyok közt

Azt hiszem, jól döntöttem, amikor elkezdtem ezt a könyvet olvasni. Már az elején látszott, hogy nagyon fog tetszeni. Nagyon izgalmas, és szerintem egy nagyon jó könyv. A történet szerint háború volt (vagy van, nem tudni), és a dúsgazdag Gordon Cloade meghalt. A családtagjai arra számítottak, hogy ha Gordon meghal, ők biztonságban lesznek, legalábbis anyagilag. Amíg ő meg nem halt, a családtagok csak egy végrendelet-ről tudtak, amiben az állt, hogy ha a férfi meghal, a vagyona egyenlő részben oszlik meg családtagjai közt. Csakhogy

halála előtt pár héttel Gordon elvett feleségül egy bizonyos Rosaleent, így egy új végrendelet lépett érvénybe: Gordon vagyona teljes egészében Mrs. Cloade-ra, azaz Rosaleenre száll. A családtagok azt gondolják, hogy a fiatal nő könnyű préda lesz arra, hogy kiforgassák a szerintük őket megillető vagyonából. Csak egyvalakivel nem számoltak, David Hunterrel, Rosaleen bátyjával. Ahogy David füttyent, Rosaleen úgy táncol. De ha Rosaleen mégis meghalna, a vagyona családtagokra száll, nem Davidre. Így elég sok személynek van indítéka megölni Rosaleent. Csak

hogy aki meghal, az nem ő. És a hullák száma csak nő, amíg Poirot detektív meg nem jelenik. A személyekről nem tudni, valójában kik is ők, és ennek leleplezését az író a legvégére hagyja. Eleinte azt hisszük, mindenki az, akinek mondja magát, de ez csak a látszat. Senkiben nem lehet bízni, senkiről nem tudjuk, valójában ki is ő. Az író még az utolsó lapokon is képes meglepni minket. Számomra nagyon izgalmas volt a regény, remélem, ti is kedvet kaptatok az elolvasásához.

Jávor Anna

Aquila Könyvkiadó, 280 o.

2010. december 27.

„Na, igen, még éppen hogy csak most múlt el karácsony, de én már itt ülök a gép előtt, és megint az iskolai újságunkba, a Szubjektívba írok egy újabb «remekművet». Igaz, kissé késésben vagyok a cikkekkkel, már régen le kellett volna őket adnom, de most itt a szünet, és megpróbálok egy egészen túrhető «valamit» összedobni. Arra gondoltam, hogy mi lenne, ha a blogokról írnék egy kis ismertetőt, hiszen sokan olvassák mások blogjait, ám nem biztos, hogy olyan sokat tudnak magáról a műfaj eredetéről. Szóval, most szurkoljatok, hogy jó legyen a cikkem! Pacsi!”

A blog

(vagy weblog) egy folyamatosan frissülő, szubjektív tartalmú, valamilyen téma köré szerveződő weboldal. A web és napló (log) szavak összevonásából keletkezett, Jorn Barger alkotta meg 1997 decemberében. A rövidebb verzió (blog) Peter Merholz nevéhez fűződik, 1999-ben a weblog „we blog” alakra bontásával alkotta meg.

Egyes internetes források szerint a blogolás a 2001. szeptember 11-i terrortámadások után lendült fel leginkább. Az eseményről civilek tudósítottak, szép számmal jöttek létre a terrorizmus elleni háborút vitató webnaplók és a veszteségek feldolgozását segítő blogok.

Nagyon sokféle témában lehet blogot készíteni, lehet egyéni, csoportos napló, készülhet blog ételekről, politikai eseményekről, irodalmi témákról, divatról. A blogok többsége rövidebb-hosszabb szöveges bejegyzésekből áll, s emellett sokan tesznek közlé linkeket, fényképeket és videókat is. A szöveges blogok mellett vannak csak videókból álló blogok, ezt nevezük vlognak, de ismerünk fotóblogokat is.

Személy szerint én nagyon szeretek olyan blogokat olvasni, amelyekben egy ember mindennapjairól tudhatok meg információkat, és itt nem csak a hírességek bejegyzéseire, hanem a barátaim, ismerőseim blogjaira is gondolok.

Sok minden van, amit szóban nem tudunk elmondani sem magunknak, sem másnak, és ezeket nagyon jó érzés leírni egy lapra, a számítógépbe, vagy bárhová. Nagyon sok jó linket, videókat, fényképeket találók ezeken az oldalakon. Megvan a hangulata annak, ha egy nyilvános helyre írok, és kapok is visszajelzéseket az írásomról, hogy kinek tetszik, kinek nem. Az egyik barátom is itt osztja meg gondolatait, hozzá szinte minden nap jönnek emberek, hogy mennyire tetszik nekik a blogja, és ilyenkor látom is a barátommon, hogy mennyire jól esik neki az, hogy törődnek vele az emberek, és kíváncsiak a gondolataira.

Szívesen vezetnék én is blogot, viszont úgy gondolom, hogy nem minden tartozik másokra. Egyébként szerin-

tem a hagyományos, kézzel írt naplók sokkal személyesebbek, mint egy gépelt felület. Az örökké megmarad, visszalapozhatom és kézzel tapinthatom a lapon a toll szántotta barázdákat, s az én kezemben van a lehetőség, hogy annak adhasam oda, aki szerintem érdemes arra, hogy láthassa. Az idézeteim, rövidebb gondolataim, vagy fénykép, esetleg videó megosztására pedig úgy gondolom, remek eszköz a Facebookok.

Ha valaki mégis kedvet kapna a blogoláshoz, akkor egyszerűen fel kell mennie az általa kiválasztott honlapra, majd regisztrál, és innentől kezdve az övé a terep. Olyan blogot készít, amely tükrözi az ízlését, s a beállított dolgokat bármikor megváltoztathatja.

Én kezdetnek az egyik mik-

roblogot ajánlanám, a Tumblrt. Nagyon fiatalos, egyszerűen létrehozható a blog, a felülete szabadon változtatható, egyéni beállításokra ad lehetőséget. Villámgyorsan lehet rajta a gondolatainkat, képeinket, linkeinket megosztani, csakúgy, mint a Twitteren.

Egy élvezhető írásokat tartalmazó, jól elkészített, szép kinézetű blog pillanatok alatt válhat olvasottá. Számos ember szerzett így ismertséget, hírnevet napjainkban.

Kedvenc blogjaim: <http://chiliesvanilia.blogspot.com/>
<http://minchiainsiciliafui.wordpress.com/2010/>
<http://amadea.freeblog.hu/>

Mindenkinek jó blogolást!

Varga Dóra

Az utazó

Fordulatokban nem szükölködik, gyönyörű tájakra visz, szellemes párbeszédéből áll, bár lehet, hogy mégiscsak a Johnny Depp miatti elfogultságom beszél belőlem...

A film nem más, mint Az utazó, s a két főszereplő Hollywood kedvenc színésze és színésznője, Johnny Depp és Angelina Jolie. Az Anthony Zimmer című világhírű francia film (főszerepben: Sophie Marceau és Yvan Attal) alapján készült el az amerikai változat.

Elise Clifton-Ward nyomában jár az Interpol, minden lépését figyelni a Scotland Yard, és még az orosz maffia is képbe kerül. Közös céljuk, hogy elfogják azt az ismeretlen férfit, akié Elise szíve, s akit még sosem látott senki újraszabott arcával. Most eljött az idő, hogy személyesen is találkozzanak. A férfi hatalmas pénzeket lopott el az orosz maffia vezetőjétől, s így mindenki őt üldözi, ezért a férfi utasításokat küld Elise-nek, s így lesz a feladata egy olyan férfinak a megkeresése, aki hasonlít a levél feladójára, hogy megtévezzék a nyomukba eredőket. A Velencébe tartó vonaton így köt barátságot a kissé fanyar hölgyemény és a wisconsini, bohókás matektanár, Frank.

Sajnos ezen az izgalmas pilla-

natokat tartalmazó ponton a moziterem néma csendbe bozult, s a film ment tovább hangtalan. Pár perc párbeszéd után a kép is elment, majd mintegy tíz perc múlva visszatért Elise és Frank a képernyőre, s párbeszédüket némán folytatták. Mire a hang is visszatért, ők már rég elbúcsúztak egymástól. Így maradt még egy kis kíváncsiság is bennem, hogy vajon miről is beszélgethettek ebben a jelenetben, derülhetett-e ki olyan, ami lényeges információt adott volna a későbbi történésekhez.

Ezután már halhattam is, amint Elise megkéri a naiv Franket, hogy jöjjön vele a lakosztályába, s a férfi mit sem sejtve lohol is a végzet asszonya után. Másnap reggel az események felgyorsulnak, Frank fegyverroponásra ébred, s arra, hogy hatalmas, csúnya arcú oroszok próbálják őt elfogni. Csúf, csíkos pizsamájában kereket old a szálloda tetején keresztül, s nemsokára Elise elmagyarazza neki, hogy miért is akarták szitává löni őt. Nincs többé megállás, menekülniük kell. Innen-

től klasszikus akciójelenetek sora következik, majd egy csavaros megoldással zárul a történet.

Nos, első gondolataim a film után természetesen Johnny Depp körül forogtak, de sajnos nem azon, hogy milyen jó volt, hanem azon, hogy most mintha egy kicsit visszafogta volna magát. Nagyon tetszett, ahogy belecsempészte a maga bolondosságát a karakterébe, néhány elemet a korábbi filmjeiből is felfedezni véltem, de ezen kívül kissé unottnak tűnő alakítást nyújtott.

Angelina Jolie pedig tényleg nem mutatott többet, mint a vörös szőnyegre illő vonulását, odaillő ruhákban, amelyek nem melleleg szerintem gyönyörűek voltak. Bájosan rebegett néha a szempilláit, erősen kifestett szemeit meregette, de nem adott bele anyait-apait, és így nem éreztem a film közben semmi vonzalmat a két karakter között, aminek végül is a történetet kellett volna mozgatnia.

Nagyon sajnálom, hogy nem láthattam, ahogy ez a két ember szép lassan egymásba szeret a kamerák előtt. Egy csodálatos színész és egy szép, de nem túl tehetséges színésznő. Angelina Jolie filmjeiből, amiket láttam,

egy sem tetszett igazán, így megértem, hogy miért nem sikerült ebben a filmben sem maradandót alkotnia.

Nem láttam az Anthony Zimmer, de tudom, hogy a francia filmek általában jobbak, így az biztosan nagyobb nyomot hagy az emberben, főleg, ha a főszereplő Sophie Marceau. El is határozottam, hogy meg fogom nézni, kíváncsivá tett, hogy mennyivel több dicséretet kapott az eredeti alkotás.

A film története nagyon tetszett, ötletesek voltak a fordulatok, és a helyszínek tényleg magával ragadóak voltak, még kamerán keresztül is.

Ám ezt a filmet csak azoknak ajánlanám, akik még nem látták az Anthony Zimmer, így nincs mihez hasonlítaniuk, és akik szeretik Johnny Deppet, mert azért az édes mosolyának és szerencsétlenkedésének egy lány sem tud ellenállni. Jó szórakozást!

Varga Dóra

*Az utazó
(The Tourist, 2010, 103')
Rendezte: Florian Henckel von
Donnersmarck
Szereplők: Angelina Jolie,
Johnny Depp, Timothy Dalton*

Szégyen és szégyen

TRON: Örökség

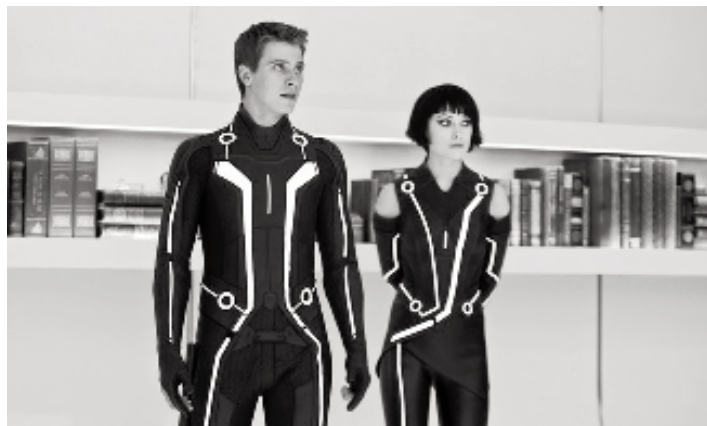
A nézőtársadalom 28 évet várt. A film 5 év alatt készült el. 23 év gondolkodás pedig – úgy látszik – még így is kevés volt a forgatókönyvíróknak. A sci-fi filmtörténelem egyik meghatározó időpontjára, 1982-re gondolkodás nélkül borított fátylat a TRON című film második része, amit sajnálatos módon nem tudunk elődje mellé helyezni, mint annak tisztességes folytatását. A világ rengeteg csalódása között szorítunk neki helyet, a legelső polcon, az elszomorító és fájdalmas csalódások mellett.

Éjfélt premierre mentem, mert annyira vártam rá. Nagyon csalódtam, de sajnos nem csak én. Mindenki. Éjfélt premierre mentem, pedig csak magyarul volt, amit én kifejezetten utálok. Éjfélt premierre mentem kétszáz másik társammal az Aréna Pláza IMAX 3D, boszorkánysággal teli termébe, hogy tanúja lehessen egy filmtörténelmet eláruló, szégyenteljes TRON-másolatnak, ami egy szexi lányon és a szexi felbontáson kívül 28 év alatt nem változott semmit. Semmit.

Aki nem látta az első részt, az menjen, és nézze meg a másodikat. Élvezni fogja. Egyedi világ, érdekes történet, izgalmas párharok, szerethető szereplők és három dimenzió. Ha ezzel a mondattal kezdtem volna a cikket, akkor a következővel folytatnám: az

egyetlen bökkenő, hogy bár egy dimenzióval kevesebb volt még 1982-ben, de a film akkor is ugyanez volt. Lehet, hogy egy-két dolgot nem fog érteni az, aki kihagyta az első filmet, de kifejezetten élvezhetőnek fogja találni. Aki viszont büszkén elmondhatja, hogy igenis ott volt és igenis látta a filmtörténelem első számítógéppel animált filmjét, az egyedi és utánozhatatlan TRON-t, az elszörnyedve fogja konstatálni, hogy igenis utánozható e film, még hozzá nagyon-nagyon rosszul. Hiányos a sztori, felismerhetők az első film jellegzetes jelenetei, ráadásul teljességgel érthetetlen egy, az első filmet nem látott nézőnek, hogy miért TRON a film címe.

Maga Tron egy program, amit azért fejlesztettek, hogy megvédje a virtuális világot. Az első rész vé-

gén legyőzi a Mesterprogramot, ami egyfajta diktátorként uralkodott. A második részben megtudjuk, hogy Tron készítőjének a barátja, Kevin Flynn bentragad ebben a világban, s fia, Sam a segítségére siet. Fény derül arra, hogy Kevin készített egy másik programot, aminek feladata, hogy egy tökéletes virtuális világot hozzon létre, de ezt a program diktátorként akarja működtetni. Egy visszaemlékezésben láthatjuk, amint a diktátor program megsemmisíti TRON-t, aki a bentragadt Kevint próbálja menteni saját programjától. A film vége felé derülnek ki csak az igazi turpisságok.

Szóval komplikált a TRON világa, de a történet menete szempontjából hiába a sztori összebontozása, ugyanaz a gondolatmenet, mint az első részben. Van utalás harmadik részre is, szerintem sokan nem kívánják a létrejöttét. Én szívesen megnézném, de remélem, nem lineárisan romlik, mert annak nem lesz jó a vége.

Turczy Ádám

*Tron: Örökség
(TRON: Legacy, 2010, 126')*

*Rendezte: Joseph Kosinski
Szereplők: Jeff Bridges,
Garrett Hedlund*

Neil Gaiman, Terry Pratchett: Elveszett próféciaik

Még jóval karácsony előtt kiszarolni a szülőktől egy könyvet, ahhoz igazán tudni kell. De a szükség rögtön megszüli a leleményességet is: mi is lenne jobb aktualitása egy könyvvásárlásnak, mint egy könyvajánló elkészítése az újságíró alkotókörre. Két legyet egy csapásra: az ember órákat ülhet a számítógép előtt (anyaggyűjtés: Libri újdonságok nézegetése, kattintás Neil Gaimanra, Terry Pratchettre), nyugodt olvasgatás az ágyon, miközben a szülők lábujjhegyen mászkálnak: lám-lám, a gyerek mégiscsak csinál valamit.

A választásomban szerepet ját-

szottak a szerzők már megismert könyvei (Csillagpor, Coraline, Törékeny holmik), illetve a kíváncsiság: milyen lesz egy könyv, ha ketten írják, ráadásul két ilyen nagy név.

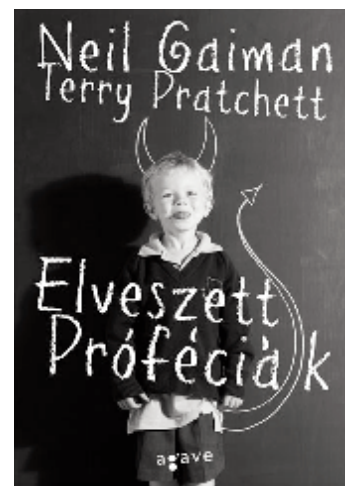
A szerzőkről: Neil Gaiman leginkább fantasy szerzőként ismert, olyan írók voltak rá hatással, mint Tolkien, Douglas Adams, Shakespeare. Regényei közül a Csillagport, a Coraline-t illetve a Beowulfot megfilmesítették, a filmek szerethetőek voltak.

Sir Terry Pratchett 13 évesen kezdett írni, 15 éves volt első műve publikálásakor. 17 évesen hagyta el az iskolát, 2009-

től a „Sir” megszólítás illeti, mivel az angol királynő lovagi címmel tüntette ki az irodalomért tett szolgálataiért. Elég érdekes ember, nem?

Jöjjön a történet: Közeledik a világvége, megszületik az Antikrisztus, akit rögtön a szülőszobán elcserélnek. Ebből már önmagában rengeteg bonyodalom származik, ráadásul a főszereplő démon, Crowley, és az angyal, Azirafael (mellesleg antikvárius) megkedvelik a világot, és nem annyira drukkolnak az apokaliptiszisnak, ahogy szerepük szerint kéne (forrás: isoldeolvas.freeblog.hu).

A könyv végéből idézek: „Ha

el akarjuk képzelni a jövőt, képzeljünk el egy fiút, a kutyáját és a barátait, meg egy nyarat, ami sosem ér véget”.

Vida Gergő

*forrás: Wikipédia
Agave Könyvek, 2010, 320 oldal*

Politikus leszek

Politikus leszek, azért, mert semmihez sem értek. A politika az egyetlen olyan terület, amihez viszont mindenki ért, így – gondolom – én is. Talán még a foci ilyen. Ehhez a két dologhoz minden magyar ért.

Az összes többi dolog macerás, nehéz megtanulni, nehéz érteni hozzá, minden olyan bonyolult. Ahogy a legtöbb ember, én sem értem a világ működését. Kevesen tudják, hogy a világ hogy jött létre, hogy született. Honnan fúj a szél, és mi az, hogy az univerzum tágul.

Matematikus nem lehetek, sohasem fogom érteni, hogy mi, hogyan találkozik a végtelenben. A fizikát és a kémiát sem értem. Ahogy a legtöbb embernek, nekem sem világos például az a jelenség, hogy kint megnyomok egy gombot, és bent csörög. Vagy az, hogy összeöntök különböző vegyületeket, és az mitől robban. A biológia pedig maga az örület, valahogy leragadtam a porzó- és bibe-

szálnál. Azt hiszem, a klónozás vagy a génmanipuláció túl magas nekem. Vagy ha csak az informatikáról beszélünk. Az emberek nap mint nap használják a számítógépet, munkához, tanuláshoz, információk begyűjtéséhez. Még sincs fogalmunk arról, mitől van, hogy beütök egy szöveget, erre a monitoron előugrik egy ablak vagy elindul egy videó. A zenélés még olyan jópofának is tűnik, de ahhoz, hogy valaki színpadra álljon, elképesztően sokat kell gyakorolni, azt mondják, minimum tízezer órát. Például van egy fekete barátom, Noé, aki elég komolyan zongorázik. Azt mondják, nagyon tehetséges, napi három-négy órát gyakorol, és még így is kérdéses, hogy elér-

e komolyabb sikert. A foci sem sokkal könnyebb. Éveken keresztül keményen kell edzeni. Magánedzésekre kell járni, speciális gyakorlatokat végezni, és még így is nagyon keveseknek sikerül tényleg sokra vinniük. Tulajdonképpen bármiről is beszélünk, tudomány, művészet, üzlet, sport, eszméletlen mennyiségű tanulás, gyakorlás, munka szükséges a sikerhez. És még tehetségesnek is kell lenni. Semmi sem olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Nem csoda, hogy kevesen

is vannak, akik a csúcsra jutnak, vagy akár csak jól megélik a választott szakmájukból. A politika azonban más. Magyarországon senki sem tanulja, de mindenki ért hozzá. Az emberek tudják, mi kell az országnak. Tudják, ki a csaló, ki nem. Tudják, kit kell elzavarni, leváltani, lecsukni, kivégezni. Kit kell szeretni, utálni, kiközösíteni vagy a magasba emelni. És persze a legjobban azt tudják, hogy kit kell megválasztani. Az egészben az a legjobb, hogy sokan, akik semmihez sem értenek – ilyen vagyok én is –, önmagukat találják a legalkalmasabbnak a politikai feladatok ellátására. Hiszen ki más?

Ha mindenki érti a politikát, mindenkinek van erről véleménye, akkor ez talán nekem is menni fog. Ezért én is „politikus” leszek.

Bruck Áron

Ízek, imák, szerelmek

Már amikor kijött a film előzetese, akkor tudtam, hogy ez tetszeni fog – nagyon. Bár Julia Robertset annyira nem szeretem, Javier Bardemet pedig még nem láttam semmiben játszani, de a film témája nagyon megfogott.

Nagyon szeretek utazni, más országokat, kultúrákat megismerni, és ez a film 3 országgal is megismertet minket: Olaszországgal, Indiával és Indonézia egyik szigetével, Balival. Három csodálatos ország tárul a szemünk elé, nemcsak a filmvászonon, hanem könyvben is, hiszen a film Elizabeth Gilbert könyve alapján készült. Utólag azt mondanám, a film jobb, mint a könyv, bár lehet, hogy előbb kellett volna olvasnom a könyvet, és utána nézmem a filmet. De a lényeg az, hogy mindkettőnél pontosan el tudjuk képzelni a helyeket, az illatokat és az érzéseket, amik csak úgy áramlanak mindkettőből. A filmen látjuk is őket, a könyvben pedig a képzeletünkre van-

nak bízva. A történetet magát leginkább így jellemezném: egyszerűen bonyolult. Adván van egy New York-i nő, aki – mint kiderül – egyik kapcsolatból ugrik fejest a másikba. Egy szörnyű válás kellős közepén van, de máris egy újabb kapcsolatba bonyolódik bele egy fiatalabb fiúval. Ezek után, ha egy igazi amerikai vígjátékról lenne szó, hihetnénk azt, hogy jön végre a várva várt herceg, aki mellett végre meg tud állapodni hősnőnk. De a herceg még sokáig várat magára. Hősnőnk, Lizi, ez az állapot ébreszti rá arra, hogy egy kicsit egyedül is kell lennie, most az egyszer az életben csak magával kéne törődnie. Még a film elején látjuk, ahogy egy Balin

élő öregember azt jósolja, Lizi még egyszer vissza fog térni Balira. Így hát hősnőnk elhatározza, valóra váltja a jóslatot, de közben eljut azokra a helyekre, ahova mindig is szeretett volna. De most egyedül, pasi nélkül, azért, hogy csak saját magával törődhesen egy ideig. Egy évet szeretne utazni, így végül 4 hónapot Olaszországban, 4-et Indiában és végül 4-et Balin tölt. Olaszországban megismerkedik az évés élvezeteivel, megtanul olaszul, és minden hónapban egygel nagyobb nadrágot vesz magának. Indiában megismeri spirituális énjét, a korán kelés örömeit és végül Richardot, a texasit. Végül visszatér Balira, ahol tanul az öreg jóstól, segít felépíteni egy házat, és nem utolsósorban megismerkedik a herceggel. Én személy szerint ajánlom a filmet is és a könyvet is. Mindkettő csodás élményt nyújt, ér-

demes megnézni illetve elolvasni.

Jávör Anna

*Ízek imák szerelmek
(Eat Pray Love, 2010, 140')
Rendezte: Ryan Murphy
Szereplők: Julia Roberts,
James Franco, Javier Bardem*

Budapest Game Show 2010

Az ember fényeket, villódzásokat, megállíthatatlan plakát- és nyereményesőt lát belépve a Jövő Házába. Izgalmas, távvezérlő nélkül irányítható játékok, számítógép-tuningolók és -díszítők, informatív előadások a játékipar nagygyűiről. Tudósítás és élménybeszámoló a Budapest Game Showról.

A nemzetközi szórakoztató-elektronikai piac színe-java várta azokat, akik ellátogattak a november 10-11-én megrendezett Budapest Game Showra, a Jövő Házában. Az eseményt mindössze pár éve szervezi az 576 és a Gamestar stábjá, gigantikus sikert aratva mind a látogatók, mind a szponzorok körében – utóbbi, ha másból nem, abból kiválóan látszódik, hogy a rendezvényen megszámálhatatlan mennyiségű játék volt. Kóstoljunk is bele, mi minden volt a délutáni játéshow-n!

A Nintendo idén felhagyott a trenddel, a csili-vili mozgásérzékelő cuccokkal, és visszanyúlt az alapokhoz. „A Nintendo fontosnak tartja a mozgásalapú sportjátékokat, de idén inkább Super Mario 25. szüli-

napjára fókuszálnánk, és ezzel együtt a régebbi játékokra” – mondta Petri Tímea, a Nintendo Magyarország marketingmenedzsere. A nagyszínpadon a japán cég egyik legrégebbi játékát mutatták be, a Donkey Kongot. „Sokan nem tudják, hogy ebben a játékban szerepelt először Mario, Jumpman néven.”

Az Electronic Arts játékaik közül megjelenés előtt tesztelhetők az autószimulátorok szerelmesei a Need for Speed legújabb részét. Két kocsi is ki volt állítva az Electronic Arts standja mellett fő attrakcióként: „A Need for Speed jelentős név lett a piacon, így nem volt nehéz két versenyautót kölcsönkérni a rendezvényre” – mondta Tankon, az Electronic Arts képviselője.

Ellátogatott a rendezvényre Cseh László, tizenötszörös Európa-bajnok úszó is. „Eddig mindegyik Game Show-n voltam. A Kinectert jöttem ki főként, már alig várom, hogy eldobjassam a kontrollert, és ott is ugrabugrálhassak a televízióm előtt.” Hozzátette: „A Black Opsot még nem volt szerencsém kipróbálni, de nagyon szeretem a lövöldözős játékokat.”

Úgy gondolom, ha másért nem, a jó hangulatért mindenképpen érdemes volt kimenni ide a Budapest Game Show-ra – a válság idején kevés helyen láthatunk ennyi jókedvű embert. Ha folytatja lendületét a játékipar, akkor mindenkinek meleg szívvel tudom ajánlani, hogy jövőre látogasson el a rendezvényre – legyen kocka vagy alkalmi játékos.

Halpern Bence Márk

A mi utcánk - Avenue Q

Havonta két alkalommal egy csodás előadást tekinthet meg az, aki ellátogatott a Centrál Színházba. Az élet nagy kérdéseit boncolgató és egyben vicces darabban egyaránt vetek részt emberek és bábok, emellett egy igazi világsztárt is a színpadon láthattunk, Michael Jacksont. Január 28-án tekinthető meg legközelebb újra a darab.

Az előadás ugyan zenés, de nem az a tipikus musical, sokkal inkább egy előadás néhány dallal tarkítva. A dalok szövegei nem túl bonyolultak, viszont annál inkább viccesek, ékes példája ennek, amikor az egyik szereplő elkezd az internet „csodás” dolgait dalba foglalni, amiből az következik, hogy az édes dalból egyszer csak kikerekedik az úgynevezett „pornó dal”. A darab szereplői különböző karaktereket formálnak meg, nagyon élet-szerűen. Amikor elmentünk,

nem nagyon számítottunk másra, csak egy újabb unalmas színházi előadásra, hiszen a korunkbeli emberek ilyenkor még nem tudják értékelni az előadásokat, legalábbis én ezt tapasztaltam. De elmentünk, mert mindenkitől azt hallottuk, ez ilyen meg olyan jó, és legtöbbször tizenéves volt. Az előadás konkrétan úgy kezdődött, hogy az élet szar. De vicces formában, és így már az elején nagyon jól szórakoztunk. A java pedig csak utána következett. Megismerhettük többek közt

Sente Stét, a japán pszichológusnőt, aki szerint a férfiak szeretik, ha a nők erőszakosak velük, így persze vőlegénye sem bánja, ha minden hozzá intézett mondatát így kezdi: „Brian! Szerezz munkát!” Mindezt persze vicces japán akcentussal. Tehát Sente Ste, vőlegénye Brian, Kuki Mumus, Kate Mumus és a ház többi lakója mind-mind külön viccesre vett figura, ám ha jobban belemélyedünk a darabba, egész komoly, tanulságos és nagyon életszerű történettel szolgál nekünk, nézőknek. Kitűnő színészek és egy egész estés szórakozás – ez az Avenue Q.

Jávor Anna

*Avenue Q – A mi utcánk,
Centrál Színház*

Bemutató: 2009. február 28.

Rendező: Harangi Mária

*Szereplők: Vári-Kovács Péter,
Balogh Anna, Janicsek Péter*

Korábban a Szubjektívben:

Várhegyi Luca:

*Avenue Q – A mi utcánk
(63. szám, 2010. január)*

CS_mbp

A Counter Strike a világ egyik legnépszerűbb lövöldözős csapatjátéka. A fejlesztők már rengeteg pályát készítettek hozzá, többek közt Japánt, Párizst, Nápolyt. Idén viszont megjelent a játék budapesti helyszínnel is, a Deák Ferenc téri metróaluljáróban kalandozhatunk. Ez a CounterStrike_metro_budapest.

Egy magyar fejlesztő, Tarr Péter, a MOME (Moholy-Nagy Művészeti Egyetem) animáció szakos hallgatója álmodta meg az új helyszínnel készült játékot, és 2005-ben el is kezdte a fejlesztéseket. A játék csak idén készült el, de megérte a sok fáradozást: elkészült egy igazán élethű, részleteiben szinte tökéletesen kidolgozott játék. A helyiek ismerik a pályát, szinte otthon érzik magukat, nem té-

vedhetnek el. A külföldieknek pedig alapos helyismeretet nyújt.

Felismerhető a metrók hangja, a jellegzetes „záródnak az ajtók, kérem, vigyázzanak”, a metróban a térképek, jegykezelők, néhány helyen graffitik a metró ablakán... stb.

A sztori egyszerű: egy terroristacsoport túszoikat ejt a metróban, a rendőrség kiüríti a terepet. Megkezdődik a mentőak-

ción: a különleges alakulatok behatolnak a lezárt területre. A cél, hogy helyreálljon a rend. Én csak videókat láttam a játékról, de ez is izgalmas volt,

hiszen most ismerős, hazai pályán lehet játszani.

Kondor Evelin

ATP World Tour Final

Ez a teniszverseny 4-5 éves ciklusokban vándorol az egyik helyről a másikra. Az ATP Finalt először 1970-ben Tokióban rendezték meg. Ebben az évben Londonban, az O₂ Arénában csaptak össze a versenyzők, akárcsak tavaly, és a verseny 2012-ig itt is marad. Ennek a novemberi versenynek lehettem az egyik szerencsés nézője.

Az egész éves ATP Race versenysorozat szuperdöntőjére (Final) egyénileg és párosban lehet kvalifikálni, csak az ATP világranglista első 8 helyén elhelyezkedő teniszesezők kerülhetnek be. A versenyen csoportmeccseket játszanak (a teniszben ez az egyetlen verseny, ahol csoportmérkőzéseket játszanak). Azt, hogy ki kerüljön egy csoportba, a verseny előtt pár nappal sorsolják ki. Két 4-4 fős csoport alakul ki, amelyeken belül mindenki játszik mindenkivel. Mindkét csoportból az a 2-2 ember jut tovább, akik a legtöbb pontot szerezték a csoporton belül.

Külön kellett jegyet venni a délutáni és az esti meccsre. Az első páros mérkőzés 12-kor

kezdődött, amelyet egy egyéni párviadal követett. Az esti mérkőzések csak 6-kor kezdődtek. A meccsek közt volt idő az Arénában felállított sátrakban eltölteni az időt. Volt olyan sátor, ahol „festményt” lehet csinálni teniszütő és teniszlabda segítségével. Ha elkészült, helyben meg is kaphattad. Felraktak neked egy sablont a falra, befestékezték a teniszlabdát, és 10 pecig ütögetned kellett a teniszütővel a sablonra. Természetesen a világelső teniszesezők is csináltak ilyen képet. Volt olyan stand is, ahol megmérték, milyen erősen tudsz adogatni. Volt, ahol Wii-n lehetett játszani, volt, ahol gyorsaságmérés folyt, és volt, ahol miniteniszeshetél is. Ezek in-

Roger Federer

gyenes, valamelyik nagy szponzor (Barclays, Fedex, Head, Sony... stb.) által támogatott szórakozási lehetőségek voltak. Nagyon sok támogatója van a versenynek, akik hirdetik magukat a helyszínen. Ebben az évben létrejött az álmódöntő, azaz a ranglista első helyezetteje, Rafael Nadal játszott a második helyezett Roger Federerrel. A mérkőzést Roger Federer nyerte 6:3, 3:6,

6:1-re. Federer így már ötöd-ször nyerte meg a versenyt, és ezzel beérte Ivan Lendlt és Pete Samprast, akik ugyanígy, ötször nyerték meg a versenyt (ők ketten már visszavonultak). Nőknek külön kerül megrendezésre egy ugyanilyen elven alapuló verseny (WTA Tour Championships), mindig a férfi versenytől eltérő időpontban.

Zádor Tamás

Trabant

avagy hogyan utazik együtt a zenében a fiatalság és az ősök

Nem ez az első koncert, ahol a szüleimmel voltam, nem ez az első együttes, amit általuk ismerek. Szerencsémre az ízlésünk meglehetősen hasonló, így mikor autóval utazunk vagy otthon egy kis zenehallgatáshoz van kedvünk, nem kell egymás haját tépni azért, hogy melyik szám legyen a következő. Szeretjük az AC/DC-t, imádjuk a Rolling Stonest és rajongunk a Deep Purple-ért. Ők elviselik, ha a kicsi húgom Camp Rockot üvöltet, cserébe mi elviseljük, hogyha ők valamilyen régi számot hallgatnak. Néha-néha még koncertekre is elrángatnak bennünket.

Egyszer régen a Tabánba mentünk le, a szokásos, minden évben megrendezett koncertre, ahol Deák Bill Gyulától Török Ádám és a Miniig mindenki ott volt. Na, én azt a koncertet egyáltalán nem élveztem. Nem ismertem a zenekarokat, elvittek egy olyan helyre, ahol vad bőrnadrágos, ősz lófarkas férfiak itták a sört, és kendővel átkötött fejű nők zúztak a zenére, s az én korosztályomból igen kevesen voltak. Láttam egypár rasztát, meg síró kisbabákat, de én olyan magányosnak és kirekesztettnek éreztem magam, hogy arra gondoltam, hogy többször ilyen koncertre én bizony nem megyek. Azóta már ismerem ezeket az előadókat is, és szívesen hallgatom a zenéjüket, talán már felnöttem hozzájuk.

Annyival jobbák a régi együttesek, mint a maiak! Számaik tele vannak energiával, lázadással és érzelmmel, a dalszövegeik pedig sokszor költőiek. Kedvelem azokat a stílusirányzatokat, amelyeket a szüleim is szeretnek, ezeken nőttem fel, ezek a meghatározóak számomra. Hála nekik, megismerhettem a Red Hot Chili Pepperst, ami örökké a kedvencem marad. Zenéjük kifejezi azokat a gondolatokat, amik nap mint nap az ember eszébe juthatnak, de teljesen egyedi módon, egyszerűen megunhatatlanok. Nemsokára lesz új lemezük is, már alig várom!

A héten Trabant-koncertre mentünk, anya, mikor annyi idős volt, mint mi, ezt hallgatta. Mikor elindultunk, még nem tudtam, hogy ez is olyan koncert lesz-e, mint a Tabánban, és unatkozni fogok, vagy teljesen más hangulata lesz, és élvezni fogom. A végére kiderült, hogy úgy a kettő között. Különös hangulatú koncert volt, hisz ez az együttes amatőr zenészekből áll, és már több mint huszonöt éve nem zenéltek együtt. Méhes Marietta, aki hosszú évek óta külföldön él, már nem is igen emlékezett a dalok szövegére, furcsa

volt, hogy a kezében tartott lapokról énekelt. A koncert a Gödörben volt, a bejárat előtt negyvenes, ötvenes férfiakat és nőket lehetett látni, s bent sem volt más a helyzet. Na, ekkor bepánikoltam. Mi lesz itt, már megint hova kerültem? A koncert kezdete előtt láttam az embereket beszélgetni, nevetgélni, inni és táncolni, mindenki izgatottan várta már fiatal-sága nagy együttesét.

Mikor meghallottuk az első ütemeket, rögtön odamentünk a színpadhoz, de már egy talpatalnyi hely sem volt a színpad előtt. Vegyes érzéseim voltak. Igazi koncerthangulat volt, a közönség együtt lélegzett a zenekarral, a végén egy emberként tapsolták vissza őket, de mivel kevésbé ismertem a számokat, nehezen tudtam elengedni magam. Érdekes módon, a Vig Mihály énekelt számok jobban tetszettek, mint a kultikus énekesnő, Méhes Marietta dalai. Lassú, melankolikus hangulatú számaik álomszerű világba vittek, ke-

Vig Mihály, Méhes Marietta

vés ehhez hasonló együttesel találkoztam. Számomra ez az este mást jelentett, mint azoknak a felnőtteknek, akik itt voltak. Nekik ez a régi emlékek visszaidézését, a múltba való visszatekintést és nosztalgizást jelenthette, nekem meg betekintést egy újabb zenei világba. Remélem, egykor majd nekünk is sokat fognak jelenteni mai kedvenceink, ha mi is felnövünk.

Varga Dóra

Turczi Ádám

Éjjél meg egy

*Csak Szilveszter napján
magányos a szív,
mi köré nem épült lélekfal,
De az árnyakkal megtelt
szürke város utcáin,
a feltörő üvöltés gyorsan elhal.*

*Macskaköves téren a csend mellett
egy kislány üldögél,
mint a holnap fényes angyala,
A rakpart öreg horgászának
pedig már kezében van
a Duna egyetlen aranyhala.*

*Az alkohol elfogyott, a tag
már magán nevet
a bárpulton elterülve,
A galérián húszan várnak
a sikerben gazdag,
boldog új esztendőre.*

*Az idő lelassul, sőt meg is áll,
egy pillanatra
a tőzsdé is megpihen,
A magányos szív is
visszaszámol:
holnaptól már más az Isten.*

*Éjjélt üt az óra, a fekete ég
tűzre kap,
s lángba borul hirtelen,
Híd alatt fáradtan sóhajt
a hontalan,
egy újabb év gyöttelelem.*

*Minden vissza, kezdjük előlről,
az idő most
szimplán csak éjjél meg egy,
Telefonom kifejezéstelen képernyőjén
pixelrengés,
a dátum már húsztizenny.*

Mindennapi társunk

Nem, kivételesen nem a legjobb barátainkról és barátnőinkről lesz szó, és nem a kedvenc bringánkról és kis háziállatunkról. Úgyse találjátok ki – a vécéről lesz szó.

A téma aktualitását nem adja más, mint az, hogy a Fővárosi Csatornázási Művek átadta Budapest első európai színvonalú WC-jét a Déli pályaudvarnál. A vízcsapok most már a szenzoros érzékelőnek köszönhetően energiatakarékosak. Az előnyöket a régi borzasztó állapotú vécével szemben napokig sorolhatnánk: vízöblítés nélküli és szagmentes piszoárok, kerek székesekeknek külön rész, zuhanyzási lehetőség, pelenkázóhely. Aki aggódna az állapot hirtelen romlása miatt, annak elmondhatom – szinte törhetetlen, a barbárok ellen bebiztosított illemhelyről van szó, és a legjobb az egészben, hogy még 20 ilyen fog épülni, és állítólag nem is került sokba.

De honnan ered a vécé, hogy jutottunk el a dzsungelben levéllel kitörölős módszertől egészen idáig? Az emberek már régóta is elvégezték a dolgukat, de ami a legmeglepőbb, hogy vízöblítéses vécék már az ókori Rómában és Görögországban is voltak. A középkor vízszafefjlődés volt a WC-kultúr-

ában, akkor egyszerűen csak kilötyintették az utcára a terméket – nem csoda, hogy higiénia hiánya miatt ekkor tombolhattak a legnagyobb világvjárványok. A XIV-XV. században pedig a kerti vécék terjedtek el, amiket jól ismerhetünk filmekből is, vagy esetleg személyesen is láthattunk már ilyeneket. A XVI. század végén Angliában találták fel a vízöblítéses ürítő szerkezetet.

A XVIII. század végén Joseph Bramah bejegyeztetett egy találmányt, ami a tartályos öblítésű WC volt, és ezzel együtt a vízzáró szifont is, amely nem engedi a csatornaszag visszaráramlását. Innentől kezdve kezdett elterjedni az angol vécé.

2001 óta már világnapja is van a WC-nek, a Toalett Világszervezet szervezésében, november 19-én. Célja nem más, mint belegondolni abba, hogy mások, máshol nem végezhetik rendes körülmények között a dolgukat.

Halpern Bence Márk

Művészi torna

A művészi torna egy kevesek által ismert sport. Én sok éve űzöm, és nagyon szeretem, ezért tartom fontosnak, hogy minél több emberrel megismertessem.

A művészi torna egy tornasport, a balett és a szertorna összevonásával alakították ki. Versenysportág, de olimpián nem szerepel. Kizárólag lányok űzik, elengedhetetlen hozzá a finom mozgás, a ritmusérzék, a hajlékonyság és persze a fegyelem. Ha valaki komolyabban akarja űzni, érdemes már kiskorban elkezdnie, hiszen ebben a sportágban is korán, 25 év körül szokás nyugdíjba vonulni, valamint az ízületek kisebb korban jobban bírják a terhelést. A művészi tornában kéziszerkek is használatosak, ilyen például a karika, a szalag, a labda és az ugrókö-

tél. A szer nélküli gyakorlatokat szabadgyakorlatoknak nevezik. Versenyeken részt vehetnek szólóban, párban és csapatban egyaránt. A 3-4 perces gyakorlatot a szabályzat szerint énekszólam nélküli zenére kell végrehajtani, ezt bírók pontozzák. Ez a sport számomra nemcsak élvezetet jelent, hanem megtanított a helyes testtartásra és a szép mozgásra is. Nagyon szeretem ezt csinálni, és remélem, hogy a jövőben sok más lánynak is örömet okoz majd ez a fajta mozgás.

Solti Hanna

fotó: tornasport.hu

George R. R. Martin: Varjak lakomája

Ki szereti a klasszikus tündérmeséket? Amikor a gonosz elrabolja a hercegnőt, akit aztán a szőke, mindig jól fésült lovag megment egy hősies párbajban. Utána boldogan élnek, míg meg nem halnak. És ki szeretne egy valóság-hű könyvet olvasni, amiben nincs olyan, hogy jó vagy rossz, csak mesterien felépített karakterek hatalmi harcra egy varázslatos, bár kegyetlen világban? Na, erről szól a Varjak lakomája, ami egy tavalyi karácsonyi könyvújdonság. Ez egy jelenleg négy (a tervek szerint hét) részből álló sorozat, a Jég és Tűz dalának ne-

gyedik része. Az eddig megjelent kötetek címe: Trónok harca, Királyok csatája, Kardok vihara. Angliában annyira sikeres az olvasmány, hogy TV-sorozatot forgattak belőle – nálunk 2012-re ígérik a sorozatot. George R. R. Martin műfaja: lovagkorban játszódó fantasy. Én még nem találkoztam olyan könyvvel, ami 50 oldalas leírást ad egyetlen karakter családjáról. De nyugalom, miután elolvastad, rögtön még többet szeretnél tudni majd e kegyetlen világról és kedvenc szereplőidről.

Vida Gergő